

Vánoce 2020

SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané, dovoluji, abych v tomto adventním čase napsal několik řádků o situaci v naší krásné vesnici. Nejprve bych vyjádřil poděkování a pochvalu za trpělivost všem, kteří realisticky přistupujete ke složitým situacím ohledně koronaviru. Děkuji všem, kteří jste se nezištně starali o sousedy, pomáhali si v rodinách. Děkuji děvčatům v obchodě, která nám velmi pomáhala se sledováním starších spoluobčanů a mnohdy je zásobovala potravinami. Nebudu tady vyjadřovat nějaké názory, všichni jsme jich slyšeli za ten rok dost a máme toho plnou hlavu. Jenom jediný snad – ať každý, kdo se nebojí, respektuje opačný názor a ve veřejném prostoru i vládní nařízení. Každý máme tak trochu pravdu, ale nikdo si zřejmě nejsme jistí. Velký respekt hlavně těm z Vás, kterých se tato situace týká z profesního hlediska a vlastně nemáte šanci se libovolně vyhnout. Vám patří velký obdiv.

Samozřejmě se některé finanční záležitosti dotknou našich domácností a jejich rozpočtů, proto se obecní zastupitelstvo a rada obce snaží přistupovat k poplatkům za komunální odpad a ceně vodného a stočného tak, aby se toto zdražení promítlo co nejméně. Ceny pro příští rok tedy kopírují průměrné náklady na likvidaci, správu, inflaci a růst cen energií. Aktuální ceny jsou zveřejněny na úředních deskách obce Bozkov.

V letošním roce jsme instalovali v centru na sokolské zahradě trampolínu, která snad bezezbytku naplnila očekávání, které bylo využít prostor ke shromažďování mladých rodin. Zájem byl velký, způsob organizace ponechán na účastnících a výsledek myslím úžasný. Doufám, že vše bude v tomto duchu pokračovat i v dalších letech. Dokončen byl projekt kanalizace v zástavbové části, kde již dnes rostou tři novostavby. A další se chystá. Obec nakoupila další pozemky v této lokalitě a v příštím roce bude chystat jejich prodej.

Další úsek kanalizace je vybudován v cestě ke hřbitovu, kde byl odkanalizován hřbitovní domek a napojily se další domy v dosahu. V období prázdnin se podařilo přebudovat kuchyň v naší mateřské škole. Myslím si, že si ji personál i strážníci pochvalují. Zde bych poděkoval za spolupráci hlavně personálu za aktivní přístup při hledání ideálního řešení a všem realizačním firmám, které se podílely na realizaci. Ke konci října byl vybrán dodavatel na realizaci zpevněných ploch v místech sběrných míst, je to další krok ke zvelebení veřejných prostranství. V příštím roce budou doplněny přístřešky a akce dokončena. Zde prosím jako skoro v každém článku – snažme se už konečně nakládat s veškerým odpadem tak, jako by to bylo ukládáno u obydlí každého z nás. Obec před koncem roku rozhodla o nákupu provozně mladšího vozu pro pomocné práce při obci, jelikož stávající už jaksí dožívá. Ten bude prodán za cenu odhadu.

Musím zde zmínit asi největší akci posledních několika let, a to rekonstrukci silnice II/288 Podbozkov-Cimbál. Víím, že jste četli některé články, v nichž David Pražák vyzdvihuje mě a další, ale upřímně bez jeho intervence na státních úřadech by moje funkce byla evidentně velmi málo. Jeho práce je cítit i v Semilech a dalších částech našeho kraje. Jak ho známe, je energický, lidový a jde si za tím, co považuje za správné z pohledu člověka pocházejícího z normálních vesnických poměrů. Naplňuje důvěru poslance, která mu byla dána ve volbách, a nepřemýšlí jenom politicky. Další, koho nesmím zapomenout, jenž přidal ruku k dílu při shánění podpory pro tento velký projekt, byl z místních Filip Balatka. Je sice mladý, ale jeho zkušenosti v oblasti stavebnictví jsou veliké. Samozřejmě velký dík hejtmanovi Martinu Půtovi a týmu odboru dopravy, že byli připraveni v pravý čas na dofinancování ze strany

krajského úřadu.

Samostatný odstavec věnuji realizační firmě Algon a. s. Nejdřív jsme se všichni poměrně zarazili, protože tato firma na území našeho kraje známá není. První kontakty proto byly takové zvláště ostýchavé. Jak jsme se ale pustili do práce, všechno spadlo a musím říci, že po celou dobu vše výborně šlapalo. Tím nechci říct, že rekonstrukce byla bezproblémová. Stavbyvedoucí Pepa Svedoník a Míra Šabršula se svými spolupracovníky propojili problémy se stavbou s požadavky Vás občanů, jelikož využili ubytovacích kapacit zde v obci a nemohli se schovat někde ve městě a neslyšet každodenní hodnocení. Doufejme, že ve stejném duchu se potkáme i na jaře, kdy se celá akce bude dokončovat. Doladíme všechny věci, které jsme si v průběhu řekli a slíbili. Děkuju všem zúčastněným, a hlavně Vám, co bydlíte v samotné objízdné trase a poblíž, že tuto složitou situaci snášíte.

Jsem rád, že v námi zřizovaných školách zvládáte složitou situaci výuky na výbornou, jak učitelé, tak rodiče. Jsem rád, že hasiči pomáhají s odpadem a dvakrát ročně uspořádají pálení dřeva a klestu. Jsem rád, že se nám ve spolupráci spolků podařilo uspořádat poutní veselice. Jsem rád, že firma pana Filipa Seiferta společně s dobrovolníky připravila některé opravy komunikací v obci. Jsem rád, že místní občanka paní Iljuška Jodasová společně s dcerou věnovaly vánoční stromek Ježíškovi na sokolskou zahradu a kluci Jiroušovi mu ho pomohli přemístit, usadit a nazdobit, abychom nepřišli o rozsvěcení na první adventní víkend. Samozřejmě spoustu akcí bylo zrušeno a děti na vystoupeních letos vůbec chyběly, tak se budeme těšit na další období, aby se to neopakovalo.

Přeji Vám všem hezké prožití svátků vánočních, dětem hodně dárků pod stromeček a do nového roku hodně zdraví, štěstí, dobré nálady a pozitivního myšlení.

Starosta Stanislav Doubek

ZPRÁVIČKY ZE ZŠ A MŠ BOZKOV

Vážení přátelé, Vánoce jsou opět tady. Tentokrát ozvláštěné rouškou. Nic nám však nemůže zabránit, abychom si vánoční svátky užili v klidu a pokoji v rodinném kruhu, se svými přáteli a kamarády. Vraťme se do našeho dětství, kdy jsme milovali to kouzlo Vánoc, ne snad pro ty hromady dáreků (i když ty samozřejmě potěší), ale pro tu atmosféru, vůni, krásu a tajemno. Užijte si je se svými nejbližšími tak, abyste na ně s láskou vzpomínali.

Koronavirus zasáhl do života nás všech, vás i nás. Došlo k uzavření mateřské školy na základě nařízení hygieny z důvodu výskytu covidu-19 a také k uzavření základní školy nařízením vlády. Těšili jsme se na spoustu aktivit, které nás provází během podzimu až do Vánoc. Snad si u rozsvěcení stromečku zazpíváme příští rok. Další aktivity, včetně plaveckého výcviku, jsou přeloženy na rok 2021. Doufáme, že se nám je podaří uskutečnit.

Touto cestou bych proto ráda poděkovala všem rodičům, zákonným zástupcům, prarodičům, tetičkám, strýčkům a dalším osobám, kteří se věnovali dětem při opětovné distanční výuce. Je nám jasné, že suplování práce učitele je obtížné. Máte vlastní práci, doma třeba

nebyly zcela vhodné podmínky pro on-line výuku apod. Také děti jsou v domácím prostředí rozptylovány různými vlivy. A ta prokrastinace...

Proto velmi děkujeme za pomoc dětem, že jste se s nimi učili a pomohli jim tak k úspěšnému nástupu zpět do školy.

Práce ve školním prostředí je jiná.

Učitel reaguje při výkladu okamžitě na vzniklou situaci, třeba znovu zopakuje svůj výklad nebo se zaměří jen na nějakou část. I pro nás bylo obtížné toto vše předvídat a „vychytat“.

Bylo to i obtížné pro žáky, kteří potřebují rychlou odezvu, zda to, co dělají, dělají správně. Pomoc s vysvětlením látky, nasměrování správným směrem apod. Také potřebují pro svou tvůrčí činnost i okolní publikum (spolužáky), protože i oni, stejně jako učitel i vy, rodiče, ocení žakovu aktivitu v hodině.

Každopádně velmi děkujeme všem rodičům za pomoc s výukou po celou dobu koronavirového uzavření školy. I rodičům dětí mateřské školy, že nám pomohli překlenout obtížné období.

Za tu krátkou dobu, kdy se žáci vrátili do školy a mohli navštěvovat družinu, se podařilo realizovat milý nápad. Paní družinářka Blanka Babcová se spolu s dětmi rozhodla potěšit babičky a dědečky v semilském domově důchodců. Vyrobity pro ně krásné zdobené vánoční svíčky se svíčkami ze včelího vosku. Do domova důchodců putovaly i drobnosti pro potěšení od dětí z MŠ. Všechny výrobky se velmi líbily a udělaly hodně radosti. Za to jim patří velké poděkování.

Přejeme všem hodně zdraví a pohody.

*Za pracovníky ZŠ a MŠ Bozkov ředitelka školy
Jana Valská*

Pejsek, Kočička a ušitá dovolená

Pejsek s Kočičkou chtěli jet na dovolenou. Ale u hranic jim řekli, že nemají roušky. Tak jeli domů a řekli si, že si je ušijí sami. Ale zjistili, že ji neumí ušít. Tak se šli zeptat dětí. A oni jim řekli, jak se taková rouška šije: Vezmete si látku a z ní si nastříháte dva stejné obdélníky. Sešijete kraje a po stranách prostředek. V krajích vám vzniknou dírky. Těmi dírkami prostrčíte gumičky. A rouška je hotová.

No a Pejsek s Kočičkou si ty roušky ušili. A musím říct, že se jim ty roušky povedly. A ta dovolená? Tu si náramně užili.

Filip, 4. třída

Robot Arthur proti covidu-19

Jednoho dne robot Arthur se svým lidským přítelem Ralphem šli na pizzu. V tom uslyšeli, jak si dvě dívky povídají, a jedna říká: „Už jsi slyšela o tom covidu? Prej už se dostal i do Česka.“ V tom se Arthurovi zarazí dech. Ralph se vyděšeně ptá: „Co se děje?“ Arthur odpovídá: „Musíme rychle domů!“ Tak rychle utíkali, až zapomněli na tu pizzu. Když došli domů, tak Ralph zapnul televizi. Nemohli uvěřit svým očím a uším. V televizi právě říkali, že je povinná karanténa a nošení roušek. Tak se robot Arthur a jeho přítel Ralph rozhodli, že zůstanou doma. Uběhlo několik měsíců, až se konečně dočkali. Konec covidu. Když to zjistili, hned vyrazili na pizzu. Při cestě domů řekl Ralph: „No tak už máme tu pizzu, jak jsme chtěli.“

Marek, 5. třída

Příběh o koronaviru

V době covidu jsme si pořídili štěňátko. A já si neumím představit, že by naše štěňátko nosilo roušku. Nemohlo by pít, jíst a špatně by se mu dýchalo. Ale našťástí jsou zvířátka v bezpečí a roušky nenosí. Když jdu se štěňátkem na procházku, tak jsem ráda, že si může bez roušky vše očichat. Štěňátko je hravé a doufám, že z něj vyroste zdravá, krásná a vycvičená fenka a covid se jí vyhne.

Gabča, 4. třída

Cestovatel

Ahoj! Já jsem známý cestovatel. Procestoval jsem 99,9 % Země. Jsem vir. Lidé se mě bojí. Jsem silný a nezastavitelný. Díky mně umřela spousta lidí a jsou přeplněné nemocnice. Přede mnou se jen tak neschováte. Musíte nosit roušku a dodržovat opatření a být opatrní. A hlavně mít dobrou imunitu. Udržovat si zdraví a hlavně dostatek vitamínu D. Způsobil jsem divný rok 2020 a hodně škod. Porazit mě lze jenom, když budou

lidé dodržovat opatření a vláda se zachová tak, jak by měla. Vláda musí schvalovat normální opatření a ty nechat alespoň jeden měsíc. Ale to vládu nenapadne.

Jestli jste uhodli, kdo jsem, jsem COVID-19.

Prosím, dbejte na opatření a hygienu. Covid-19 je stále dost silný. Buďte opatrní. A ty, covid-19, už nás nech na pokoji. Někteří z nás si toho protrpěli dost. Jsi zlý, covid-19.

Lidi, myslím to vážně, buďte opatrní!!!

Kája, 4. třída

Svět po covidu-19

Za vlády strašné nemoci covid-19 se na území Číny nestíhaly vyrábět roušky, a tak bylo čím dál tím víc nakažených. Na území České republiky je nakaženo 511 520 obyvatel. O rok později se přišlo na to, že před koronavirem se dá ubránit tak, že když budete mít doma alespoň jednu kočičku a budete ji hladit tak dlouho, aby byla spokojená, tak se uchráníte před covidem. Tak obyvatelé celé země dojeli do útulků a vzali si jednu i více kočiček. O dva týdny později se také přišlo na to, že psi také chrání před koronavirem. Tak si ti, co nestihli dojet pro kočičku, dojeli pro psy. Všichni byli šťastní, až na covid-19. Ten zmizel beze stopy.

Séba, 5. třída

Covid-19

První případ byl v České republice v březnu (myslím, ale nevím). Roušky nosí pouze lidi. Zvířátka, roboti a jiné živé věci roušky nenosí. Rouškami chráníme sebe i lidi okolo sebe. Povinně se roušky musí nosit v autobuse, ve vlaku, v obchodech, vnitřních prostorách. Venku pouze tam, kde je více lidí. Covid-19 a nouzový stav nás omezuje chodit do školy a ve volném čase, pohybovat se po městě a scházet se s více lidmi pohromadě.

Eliška, 5. třída

KNIHOVNA A VZDĚLÁVACÍ CENTRUM

Milí čtenáři, tradičně v předvánočním čase mi dovoluete malé ohlédnutí a shrnutí dění v naší knihovně. Především Vám chci moc poděkovat, že jste si do ní po jarním omezení našli znovu cestu ☺. Přestože letošní rok příliš nepřál pořádání ani drobných akcí, něco málo se zrealizovat podařilo ☺. Knihovna byla po jarním omezení otevřena v intervalu od 28. 4. do 21. 10. 2020. Kromě zajištění běžných výpůjček proběhla ve dnech 18. – 20. 8. 2020 revize bozkovského knižního fondu. Tuto revizi zajistily pracovnice regionálního oddělení Semily, pod které bozkovská knihovna spadá. Fyzicky přítomné knihy byly zkontrolovány z hlediska stavu, značení a evidence. Zároveň proběhlo jejich porovnání s původní, zastaralou evidencí. Knihy, které se z různých důvodů do knihovny nevrátily, byly odepsány. Dále byly vyčleněny ty, které byly v průběhu času knihovně věnovány, avšak v evidenci nefigurovaly. Během uzavření knihovny jsem tedy čas využila na úpravu a evidenci nesrovnalostí, které z revize vyplynuly. Díky elektronickému systému Tritius, kterým nyní knihovna disponuje, bylo možné tyto knihy elektronicky zaevidovat. Zmíněný systém dále umožňuje online spojení s regionální knihovnou v Semilech a tím elektronickou evidencí knih z výpůjčního fondu. Vzhledem ke skutečnosti, že frekvence výpůjček z tohoto fondu silně převažuje nad výpůjčkami místních knih, byla instalace tohoto systému vítaným krokem. Mimo jiné umožňuje rychleji reagovat na Vaše dotazy a požadavky, např. pilným čtenářům tak konečně mohou rychle a přesně zodpovědět často kladený dotaz, zda už danou knihu četli a kdy ☺? Jedním kliknutím znám odpověď a čtenář nemusí přeshlapovat a dívat se, jak nešťastně a dlouze hledám odpověď v roční papírové formě.

Dále bych ráda navázala i na další Váš častý dotaz: Jak je to s věnováním Vámi vyřazených knih místní knihovně? Bozkovská knihovna má malou kapacitu, a proto může přijímat knihy pouze ve velmi omezeném množství, a to ještě novější tituly vydané od roku 2010. Vítána je také dětská novější literatura, která má šanci oslovit stávající generaci. I když Vaše sbírky knih mají bezesporu svou hodnotu, literární, historickou či osobní, např. celoživotní sbírky, není v možnostech knihovny tyto knihy přijmout. Dříve bylo možné knihy odevzdat v semilské knihovně a případně je začlenit do burzy

knih, ale i zde již převládá poptávka po odevzdání nad zájmem koupě či výpůjčky. Protože knihu zlikvidovat láme srdce většině čtenářů, vidím jako jediné řešení oslovit nejbližší antikvariáty a popat se na vykoupení či darování v těchto pobočkách.

V závěru bych chtěla zmínit i poslední akci, kterou se podařilo v letošním roce uskutečnit. Společně se žáky místní ZŠ jsme se ve dnech 15. a 16. 9. 2020 setkali v knihovně v rámci tzv. čtenářského okénka, viz foto. Děti se dozvěděly, co je nového, a připomněly si, jak to v knihovně chodí a k čemu všemu slouží. V rámci tohoto setkání jsme si společně vyprávěli o oblíbených knížkách, proč je dobré číst a porovnávali jsme oblíbené knížky s filmem. Děti se také dozvěděly, podle čeho si knížku nejlépe vybrat. Bohužel na tuto akci se dále nepodařilo navázat, protože knihovna byla opět uzavřena. V této souvislosti připomínám, že stále běží dětská čtenářská soutěž s názvem „Lovci příběhů“, která běží až do konce 1. pololetí školního roku, a to bez ohledu na uzavření knihovny. Soutěžní kartičky prosím noste do knihovny v otevírací dobu, nebo je odevzdávejte příslušné paní učitelce přímo v ZŠ. Drobná odměna čeká všechny „lovce pokladů“ ☺.

Přeji Vám tímto krásné a klidné prožití vánočních svátků a do nového roku štěstí, pevné zdraví, a především abyste našli každý den důvod k úsměvu ☺.

*Za místní knihovnu
Martina Schwarzová*

O NÁS A ODPADECH

STAROSTA A GONZÁLES SE ZLOBÍ

Je až k nevíře, co jsme schopni vytvořit u sběrných míst komunálního odpadu. Je to letitý evrgřín a tento problém rezonuje i v jiných vesnicích. My to ale rozhodně být nechceme. Popíši zde několik nejdůležitějších příkladů a vysvětlím je.

Ukládání pytlů u stodoly Berkových. Pytle samozřejmě nejsou nic moc, ale rozhodně je možno je tam nevhazovat, ale opatrně přehodit a položit, aby každý den ráno někdo nemusel tyto chyby napravovat. Nedávat tam jiné věci než v pytlích, protože co se do pytle nevejde nebo do nich nejde nalámat či nařezat, je odpadem velkoobjemným a likviduje se do kontejnerů.

Sběrná místa tříděného odpadu u samoobsluhy, tam nás velice trápí neschopnost likvidovat krabice a složit je do kontejneru, jak nejlíp to jde. Třeba rozřezat a uložit kartony, a ne vhodit rozdupané. To všechno má vliv na výši poplatku, který obec vybírá ročně, a platíme ho všichni. Můžeme objednat více kontejnerů nebo častější vývoz, ale kdo myslíte, že to zaplatí?

Rovněž se sklem. Snažíme se objednávat svoz včas, ale na vysvětlenou. Většinou se nejdříve naplní kontejnery u samoobsluhy, v tento čas je většinou jen z poloviny plný kontejner u Kovárny nebo Podbozkovem. Když to položíte na zem, musí to Gonzáles naložit a převézt. Věřím, že 95 % z nás tento odpad likviduje a veze autem. Prosím, nebuďme líní a dovezme to tam, kde už to nebude muset nikdo další likvidovat.

Vím, že tento problém je někde jinde, ale žluté kontejnery v naší obci máme výhradně na likvidaci PET

Elektroodpad? Sedačky jsou asi z elektromobilu...

lahví. Co všechno se v nich najde, je s podivem.

Do elektroodpadu nepatří žárovky, to je odpad komunální neboli koncový, takže do popelnice. Žárovka je odpad nebezpečný, to znamená do svozového auta organizovaného 2x ročně nebo na sběrný dvůr. Malé spotřebiče do červeného kontejneru za samoobsluhou, když se tam nevejde, tak před pilu, ale slušně položit, ne pohodit.

Textil, který se snažíte poskytnout diakonii, je vyvážen sporadicky, takže prosíme v případě jeho plnosti likvidovat v pytlích a donést na sběrné místo ke stodole Berkových. Jinak to pohozené okolo kontejneru musí zase někdo uklidit.

Chtěl bych ještě upozornit na situaci při pálení ořezu ze zahrad a dřevěných zbytků. Provádíme to pod dozorem hasičů v jeden den na jednom místě. Vždy žádáme návoz materiálu v den pálení. Hasiči nabízejí součinnost, přesto někteří z Vás tuto situaci nechápou. Je to hlavně proto, abychom nemuseli likvidovat věci, které jsou rozhodně jiného původu. Například jablka, umyvadla, ztvrdlé pytle cementu nebo traktorové pneumatiky.

*Kontejner na papír?
Nebo že by byl na vzduch?*

Situace je opravdu neutěšená, přemýšlejte prosím o této problematice. Je to na každém z nás, je to i otázka financí každého z nás. Doufám jen, že se tato situace rapidně zlepší a nebudeme muset přistupovat k jiným opatřením. Umísťovat fotopasti nebo to organizovat vše pod dozorem způsobilé osoby. Vždy to bude komplikovanější a dražší pro všechny.

ZE ŽIVOTA BOZKOVSKÝCH SPOLKŮ

HASIČI

Svůj příspěvek do poutního Bozkováčku jsem končil přáním, ať se svět vrátí do normálu. Moje přání se bohužel naplnilo pouze částečně, přesto bozkovští hasiči alespoň část své tradiční činnosti uskutečnili.

Sportovní sezona letos proběhla velmi omezeně a postihla zejména děti... Přesto jsme se mohli zúčastnit alespoň dvou dětských soutěží, v Karlínkách a v Jablonci nad Jizerou. Výsledky nebyly úplně podstatné, přesto třetí místo starších a vítězství dorostenek na soutěži v Karlínkách potěšilo. Soutěž v Jablonečku se konala na podzim, a tak jsme stihli alespoň jednou zapojit naše nejmenší nováčky, kterých nám od září začalo chodit hned 8. Veliká škoda, že v říjnu došlo opět k uzavření soutěží, zejména tyto nejmenší děti by si za svou aktivitu zasloužily mít možnost své nové znalosti uplatnit.

Sezona dospělých dopadla nakonec vcelku uspokojivě, proběhl jen mírně zkrácený pohár OSH Semily, kde jsme uspěli a v obou kategoriích jsme zvítězili. Povedlo se nám uspořádat i soutěž na domácí půdě i přes netradiční termín s velmi solidní účastí. Paradoxně to byla ale jediná soutěž roku, kde se nám sportovně vůbec nevedlo ☹.

Největší letní aktivitou byl jako tradičně dětský tábor, který se konal na Borečově. Zúčastnilo se ho 40 dětí. Letos poprvé jsme ho pořádali v částečně

obměněném personálním složení, ale jsem moc rád, že mladší generace si odnesla za těch 10 let pořádání dostatek zkušeností a letos je poprvé dokázala prodat. Tábor se dle ohlasů velmi povedl a doufáme, že nám situace umožní v této tradici i nadále pokračovat. Naopak tradiční hasičský výlet se bohužel po dlouhých letech nekonal, pravidla proti koronaviru jeho uspořádání neumožnila.

Činnost výjezdové jednotky byla letos nadprůměrná, k dnešnímu dni máme již 15 výjezdů. Jednotka i přes nepříznivé podmínky s covidem zajistila v listopadu pálení klestí, kde se za jediný den podařilo spálit velké množství dřevní hmoty, často i s odvozem až od domů lidí. Dovolím si proto všem členům jednotky poděkovat za jejich práci.

Rok 2020 určitě nebude ten, na který bychom vzpomínali s láskou a nostalgií. Přesto věříme v lepší zítřky a doufáme, že rok 2021 bude nejen pro hasiče, ale i pro ostatní činnosti mnohem vstřícnější a umožní nám všem konečně normální život.

Hezké Vánoce a do nového roku hodně zdraví přeje za bozkovské hasiče

Karel Čermák ml.

SOKOL BOZKOV

Vážení spoluobčané, bratři a sestry, s ohledem na probíhající situaci ve společnosti se v sekci kultury našeho Sokola celkem nic neudálo. Bohužel jsme museli zrušit několik kulturních akcí, koncertů, diskoték a v podstatě jsme rádi, že proběhlo poutní veselí. Sice trochu méně nabitě, ale myslím, že ve spolupráci s ostatními slušně zorganizované. Hlavně bylo velmi slušné počasí a skvělá nálada.

Omezení sportu nám nejprve přineslo nedohranou sezónu minulého ročníku fotbalových soutěží a teď na podzim se zase nedohrála podzimní část zcela. Jednotlivá hodnocení najdete v dalších článcích, jenom bych rád poděkoval odchovávajícímu trenérovi Milanu Mayerovizovi za jeho práci s áčkem. Od fotbalu si potřebuje odpocínout. Zároveň bych vyjádřil přesvědčení, že v budoucnu společně najdeme post pro jeho uplatnění u fotbalu, který má tak rád. Rovněž platí velký dík Mírovi Jeníkovi, který nám ve složitých chvílích nabízí své letité zkušenosti i jako hráč. A s velkým respektem vzhlížíme i k jeho neutuchající kondici. Rovněž tak nestárnoucímu Jindrovi Šikolovi, který vedl několik hlavně úterních tréninků. Novým trenérem byl jmenován Roman Brožek, který v našem mužstvu dlouhá léta působil jako hráč. Všichni si ho pamatujeme jako poctivého středopolaře, který nezkazí žádnou srandu, ale ve fotbale vyžaduje stoprocentní přístup. To si myslím, že bude velmi dobrá motivace hlavně pro naše mladé hráče. Jarní start soutěží začne zřejmě už v únoru na umělých površích, pro naše áčko nejspíš v Turnově, tréninky se budeme snažit domluvit v Železném Brodě.

ZHODNOCENÍ PODZIMNÍ ČÁSTI SEZONY "A" TÝMU TJ SOKOL BOZKOV

Sezóna začala ještě normálně, neboť zrovna panovalo uvolňování opatření proti covidu-19. Tréninky byly dvakrát týdně, v úterý a v pátek. V úterý jako každou sezónu byla slabá účast, a v pátek oproti tomu velice slušná. Intenzita tréninků byla náročná, a tak jsme měli být připraveni na sezónu dobře. Jenže první zápas nám vůbec nevyšel. Věděli jsme, že se zkušeným Držkovem to nebude lehké, ale že tam absolutně propadneme, jsme netušili. Diváků z Bozkova přijelo hodně a za poločas viděli blamáž svého týmu 7:0. O poločase proběhl intenzivní rozhovor a na druhou půli byl cíl jasný, výsledek co nejvíce zkorigovat. To se moc nepo-

V mládežnické kategorii si velice ceníme, že se povedl nábor mladých fotbalistů a že kromě nestora naší kopané Zdendy Částka se jako trenér mládeže přidal Vojta Vacátko.

V mládežnické sekci všestrannosti se rozjelo cvičení dětí, kterého se ujaly Šárka Svobodová společně s Klárou Vodseďálkovou. Jsme velmi rádi za toto trenérské duo a jen doufáme, že všechna opatření pomínou a budou se moci dětem naplno věnovat.

Divadelníci si prodloužili pauzu po veleúspěšné šňůře, jelikož pravděpodobný začátek nacvičování byl zmařen pandemií. A od té doby se táhne nejistota společenských akcí. Jenom doufáme, že jak režisér Jirka Doubek, tak celý soubor naberou spoustu sil a v budoucnu nám něco hezkého nacvičí. To se týká i dětského souboru.

S finanční situací oproti tradičním sponzorům, obce Bozkov, Libereckého kraje a MŠMT, nám velmi pomohlo v letošním roce ubytování. Kdy firma Algon a. s., která realizovala silnici Podbozkov-Cimbál, své dělníky ubytovala v ubytovně na kabinách, a proto budeme moci plánovat na příští rok investiční akce jako opravu střechy na kabinách.

Sponzorům, funkcionářům, trenérům a všem pořadatelům nejen sokolských akcí děkujeme a přejeme hezké vánoční svátky, a hlavně hodně zdraví, sportu a kultury v letech dalších.

Za Sokol Bozkov Stanislav Doubek

FOTBAL

vedlo, soupeř druhý poločas vyhrál „jen“ 3:1. Jediný gól vstřelil z penalty novic David Grebeníček. Další zápas chtěli Bozkovští odčinit potupnou porážku domácí výhrou. To se jim i povedlo, po vyrovnaném poločase nakonec soupeře udolali 7:4. K výhře pomohl i hatrick Červeného. V tomto zápase se předvedla také nová akvizice z FK Letohrad Štěpán Ševčík. To nejdůležitější nás ale teprve čekalo – derby Semily:Bozkov. Semilští měli na svém kontě šest bodů bez prohry, a tak jsme šli do zápasu jako outsideři. Na utkání dorazilo spousta diváků a skoro polovina byla z Bozkova. Hosté vltli do boje jako uragán a v 9. minutě už vedli po gólu zkušeného Červeného. Semily se do šancí téměř nedostávali a ke konci poločasu přišla pro ně další studená sprcha.

Během pěti minut Balcar vstřelil dva krásné góly a do kabin se šlo za stavu 0:3!!! Hosté byli v euforii a chtěli derby udržet za každou cenu. Druhá půle začala a za tři minuty Balcar z přímého kopu z 25 metrů vymetl šibenici a zkompletoval tak hattrick. Domáci se už na nic nezmohli a prohráli derby jasně 0:4. Bozkovští posílení výhrou v derby za týden porazili dobře hrající Plavy 2:1 a chystali se na nováčka soutěže Mírovou. Tam jsme i díky špatnému výkonu sudího nakonec prohráli 4:2, kdy jsme nebyli horším týmem. Zápas s Rychnovem doma se neodehrál kvůli podmáčenému terénu. Předposlední zápas, který jsme stihli před přerušением soutěží, byl odehrán s Horní Brannou, týmem, který měl pouhý jeden bod. Na soupeře jsme vtlitli a tlačili jsme se gólem, ten ale nepřicházel i přes velký počet šancí, naše frustrace byla umocněna neproměněnou penaltou, a když sou-

peř za pět minut nato svoji penaltu proměnil, tak bylo hotovo. Najednou se nám nic nedařilo a i přes snahu hráčů se nám nepodařilo výsledek otočit. Po zápase rezignoval na svoji funkci trenéra pan Mayer. Za týden jsme poslední utkání proti Smržovce odehráli už bez trenéra a kluci bojovali jako lvi, předvedli velice obětavý a srdatý výkon a porazili soupeře jasně 6:3. Víc jsme toho nestihli a nyní čekáme, co bude. Kdy povolí tréninky a jak to bude s dohrávkou zápasů, tedy pokud se situace rapidně nezhorší.

Nyní mi dovozte, abych vám za celý náš klub popřál klidné a pohodové svátky vánoční, šťastný nový rok a v něm hlavně zdraví. A ať se co nejdříve zase setkáme na našem Cihelném poli.

Michal Nesvadba

Hodnocení uplynulé sezony Bozkova "B" 2020/21

Tímto bych rád zhodnotil neúplnou část podzimní sezony – nemá cenu zmiňovat, proč neúplnou.

Myslím, že v odehraných devíti kolech podzimní části jsme předváděli velice slušné výkony. Již v prvním utkání v Rovensku, které se křížilo s A týmem, jsme podali velmi dobrý výkon, za což jsme byli odměněni alespoň bodem. V následujících zápasech vítězíme s Kruhem 8:2, v Přepěřích 4:3 a se Zálesní Lhotou 7:2. Obzvláště vítězství v Přepěřích s místním velmi nabitým týmem si celkem vážím. Jediný nepovedený zápas podzimu jsme odehráli doma s Tatobity – prohra 4:5, po poločase 1:4. Zlepšený výkon v koncovce utkání k bodům nepomohl. Následně

porážíme opět vysoko venku Horní Brannou 5:1 a doma získáváme bod za remízu 2:2 s Víchovou – velmi kvalitní souboj se silným soupeřem. V posledním utkání před ukončením podzimu deklasujeme v derby na semilském stadionu místní B tým vysoko 13:1. Raději nekomentuji.

Závěrečná neúplná bilance je následující. V devíti kolech 5x vyhráváme, 2x remizujeme a 2x jsme prohráli. Prozatímni 5. místo se ztrátou bodu na druhého je celkem dobré. O velmi ofenzivním stylu vypovídá i fakt, že jsme v 9 utkáních nastříleli 44 branek, což je nejvíce v soutěži.

Závěrem bych lehce vyzvedl tradiční opory: Roman Hykman – jistota v brance, Míra Jeník – dirigent a režisér utkání, Pepa Balcar – gólostroj a Vojta Hofma – největší podzimní posun.

Poděkovat bych chtěl samozřejmě všem ostatním hráčům, kteří za nás nastoupili.

Věřím, že se na jaře opět sejdem na hřišti.

*Hodně štěstíčka a zdravička v novém roce přeje
J. Jiránek.*

NADĚJE ŽIJOU...

Jsem rád, že jsem opět dostal možnost přispět svým málem do Bozkováčku. Samozřejmě bych se zase mohl zabývat našimi výsledky, co se týče U-17, kde působím již tři roky. Kde jsme i letošní sezonu spojili síly s Železným Brodem díky nedostatku fotbalistů. A jelikož je tento rok jako na houpačce díky pandemické situaci, rád bych zabrousil na opačnou stranu. Kdybych to měl rozvést od začátku, tak naši dorostenci již pomalu dosahují věku, kdy za rok či dva budou usilovat o svá místa v mužské kategorii. V tomto ohledu můžeme být i rádi, že v této krásné vesnici máme dva kvalitní mužské mančafy. A proto musíme také myslet na zadní vrátka. Tím se dostávám k myšlence dnešního článku. Rád bych vyzdvihl povedený nábor mladých nadějí, který se v září uskutečnil. Pod vedením našeho nestora Zdendy Částka se dostavilo 10 bozkovských nadějí, které poté absolvovaly ještě asi čtyři tréninky, než jim to vlada opět zaklapla. Jsme rádi, společně s vedením oddílu kopané, že tuto kategorii podpořil i nový ambiciózní trenér Vojta Vacátka, který zažívá křest v této

funkci. Ale od počátku musíme konstatovat, že se mu v této náročné pozici daří. K mému úžasu jsem ani nevěřil, že se ještě něco takového stane, a už jsem myslel na nejhorší scénář našeho milovaného sportu v Bozkově. Tak mě zahřál takový obrovský zájem Vašich ratolestí o fotbal. A doufám, že po Novém roce jich ještě pár přibude... A protože se dorost nejspíše přesune pod vedení železnobrodských trenérů, rád bych se ke Zdendovi a Vojtovi v létě přidal a věnoval se spolu s nimi našim novým nadějím. Samozřejmě v jejich věku to není jen o fotbale, spíše o všeobecném pohybovém rozvoji, ale hlavně o budování týmového ducha a vytváření si lásky ke sportu jako takovému. A toho bych byl rád součástí, protože je to pro mě opět velká výzva, jít s klukama od let přípravky až třeba zase po ten zmiňovaný dorost...

Pěkné prožití vánočních svátků a v dnešní době do nového roku hlavně ZDRAVÍ všem bozkovským fotbalovým příznivcům.

Patrik Špidlen, trenér mládeže

SVOBOĎAČKY LETOS V PLNÉ POLNÍ HLAVNĚ NA KOLE...

U sedám ke psaní pár slov pro pobavení s prvním těstem na cukroví, ať to nehoním na poslední chvíli. Zaděly jsme si s Klaudi na perníčky ještě před první adventní nedělí...

Hmm, tak po několika dnech, lehce před třetí adventní nedělí a opět na poslední chvíli. Jak se nám ten rok přehoupl, s tou nepříjemnou virovou situací okolo, mám pocit, že i jednou tak rychleji.

Jak jsme se těšili na léto a podzim plný pohybu, jak to bude vše za námi a závody se nám rozvolní, tak bohužel, snad příští rok bude lepší.

Letošní léto nebylo moc na opalovačky, o to víc bylo ideální na výlety jak pěšky, tak hlavně cyklo, což nás docela pohltilo. Vyjely jsme, kdy to šlo. Ta moje malá parťačka sdílí mé záliby od mala a kolo bylo naším velkým kamarádem. Tak jsme do toho šláply a v sedačce za mnou mi dělá nejen 13kilovou zátěž, ale veselou společnost po okolí, v Českém ráji a v Jizerkách. Někdy vlakem do Jakuszyc a přes Jizerku zpět domů, někdy na koupáčku do Sedmihorek nebo jen na zmrzlinu a hřiště na Malou Skálu nebo do lesoparku U Čápa v Příchovicích. Několik km jsme nasbíraly i na naší tradiční cyklot dovolené v jižních Čechách a opět jsme sjely snad celé okolí Třeboňska. Dokupy máme s Klaudi něco přes 900 kilometrů. A i když se letos víc jezdilo, než běhalo, tak tělo si pamatuje a bez tréninku jsem se po třech letech hecla a den před startem se přihlásila na závody Gladiátor Race. Kdo pamatuje mou zálibu v běhu bahnem, plazení se pod ostnatým drátem

a různé zdolávání překážek (ručkování, nošení barelů, plavání, šplhu, kajak, ...), tak za ty tři roky vzrostla náročnost o pár úrovní výš. Překážky náročné, ale počasí v září jak malované i na úseky v branžežském rybníku. Na start se postavila i má sestra a o to to bylo neskutečně super. Obě matky na mateřské na startu extrémního závodu. Výsledek 17. místo ze skoro 100 žen na 5 km a 20 překážkách (zdoláno na první pokus 19) pohladil na duši.

V plánu byl letos opět i Sokolský běh republiky a Klaudinky druhá medaile, ale bohužel vir a opatření nám start závodu nedovolily. Tak snad příští rok bude vše tak, jak má být.

Blíží se svátky klidu a pohody a talíře plné dobrot. Tak si je dopřejme i třeba ve zdravější verzi, kdy můžeme zapojit na cukroví jiné mouky, místo cukru oblíbený čekankový sirup nebo datle. Kukuřičnou strouhanku na řízky pečené v troubě, majonézu vyměnit za sojanézu z červené čočky. Připomenu i mé oblíbené kokosové kuličky z jáhel, dýňové perníčky, mrkvové cukroví, pařížské ořechové rohlíčky, různé nepečené kuličky obalované ve skořici nebo třeba pistáciích, makové se švestkami a podobné.

Popřejeme všem tedy šťastné a veselé a mějte se rádi.

Vaše holky Svobodovic

MOTOSPORT

Vážení příznivci Motosportu Bozkov a občané Bozkova,

od poutního Bozkováčku uplynulo pár měsíců a tak Vám tu přinášíme před vánočními svátky pár informací o tom, co se událo na motoristické scéně.

Na jaře to vypadalo, že se u nás i ve světě neuskuteční ani jeden závod kvůli problému s koronavirem. Naštěstí pro nás se opatření pomalu rozvolnila, tudíž se mohlo odjet mistrovství České republiky v enduru.

Naši členové neváhali a od prvního závodu začali sbírat mistrovské body. Jiří Hádek se stal mistrem republiky ve třídě MČR E3 a druhým vicemistrem v absolutním pořadí. Dalším naším úspěšným jezdcem je Matyáš Chlum, který náš klub reprezentoval tento rok poprvé. A ani on se na domácí půdě neztratil a stal se druhým vicemistrem ve třídě MČR E1 a vicemistrem MČR juniorů.

Odjelo se i pár podniků mistrovství světa v enduru, kam zavítal i Jiří Hádek nasbírat zkušenosti.

S postupným rozvolňováním opatření se nám naskytlá příležitost uspořádat již 19. ročník tradičního sjezdu a závodu traktorů.

Přípravy se rozjely v plném proudu, bohužel se situace zhoršovala, a tak jsme byli nuceni na poslední chvíli závody zrušit, což nás velice mrzelo, protože tato akce je velmi populární a potkáváme se zde se známými z širokého okolí. Snad nám situace v následujícím roce dopřeje a shledáme se na této bozkovské tradici.

Nejen pro nás byla největší ránou zrušená mezinárodní motocyklová šestidenní v enduru, která se měla konat v Itálii. Přesouvá se ale do roku 2021.

Jelikož tato situace přetrvávala více méně celý rok, měli jsme dostatek času na řešení předchozích restů, mezi které patří i úprava motokrosové trati. Zde jsme museli na základě rozhodnutí jednoho z majitelů uvést velkou část trati do původního stavu. To nás velmi omezilo, ale i přes to jsme dokázali trať upravit tak, aby splňovala naše požadavky.

Na závěr bychom chtěli všem popřát pevné zdraví v této komplikované době, prožití vánočních svátků s vašimi blízkými v pohodlí domova a šťastný nový rok 2021.

Za Motosport Bozkov Tomáš Koucký

...NA TĚ LOUCE CHVOJKA

Že je ovoce prospěšné lidskému zdraví, ví dnes skoro každý. Jeho význam je zdůrazňován v odborných i populárních statích drahnou řádku let. Ovoce je zdrojem celé řady vitamínů, minerálů a jiných tajuplných látek, bez kterých se náš organismus jen stěží obejde. Jistých výsledků v negativním přístupu ke konzumaci ovoce sice dosáhli Inuité (dříve nazýváni nesprávně Eskymáci), ovšem je minimálně diskutabilní, zda jejich způsob života můžeme a máme napodobovat. Obecně se soudí, že nikoliv. My raději zůstaňme u zvyků a zdrojů místních, dostupných, ověřených a, jak vyplývá z následujícího textu, i podstatně univerzálnějších.

Mezi nejoblíbenější plody našich zahrad patří beze-sporu jablka. Není snad jediného domu, u kterého by nestála alespoň jedna jablona. Její plody se dají snadno uchovat, zpracovávají se na různá povidla, křížaly, štrůdly, kompoty a další laskominy, které nejenom že skvěle chutnají, ale navíc přinášejí ono blaho ve formě látek našemu tělu prospěšných. Při procházce našimi sady můžeme vidět ale i jiné stromy a jejich plody. Broskve i meruňky se pod rukama našich vynikajících šlechtitelů staly i v našich podmínkách běžně plodícím stromem, dále různé švestky, slívy, ryngle, ba i víno ve své ovocné formě nalézáme v podkrkonošských zahradách. K tomu se v poslední době přidávají různí exoti jako například rakytník řešetlákový, několikero druhů kiwi, borůvky kamčatské, indiánské a různé jiné. My ale máme vedle těchto exotů náš národní poklad, o který příliš nepečujeme, spíše se k němu chováme netečně až neurvale. Tím pokladem je hrušeň a její plod, hruška.

Kdopak by neznal raně zrající hrušku majdalenku. Bývaly všude. Dnes? Možná pár stromů někde v koutě zapomenutých. Clappova máslovka, Hardyho máslovka, Boscova lahvice, solanka... Co název, to pojem. Z hrušek se dá vyrobit totéž co z jablek. Ale navíc jedna skutečná lahůdka univerzálního účinku. Tím nektarem je pálenka z hrušek, hruškovice. Skuteční znalci vědí, a nechť mně milovníci nápojů ječmenných či kuřičných prominou, že šlechtou mezi destiláty jsou destiláty ovocné a mezi nimi je královnou hruškovice. Náročnost výroby, snadnost „přelítnutí“ kvasu, jemné finisy až tajnosti mistrů, to vše je podmínkou pro úspěšné zvládnutí transformace pevné hrušky v kapalinu tak lahodnou. Ne nadarmo patří pálenka z hrušek mezi nejdražší nápoje svého druhu, je skutečnou ozdobou nápojového lístku každého restaurantu, perlou domácích barů.

Jak se ovšem stavíme k našemu pokladu? Hůře nežli macešky. Jistě jste si povšimli v posledních letech oranžových skvrn na listech hrušní. Původcem je rez hrušňová. Jejím zdrojem a primárním hostitelem je pak jalovec chvojka (*Juniperus sabina*) nebo jalovec čínský (*Juniperus chinensis*). Mohou jím být ale i jiné druhy jalovců. Rez hrušňová oslabuje strom, nehubí jej akutně, ovšem po několika letech trvalého napadání strom zeslábne natolik, že není schopen vyvinout a udržet do zralosti své plody. Boj s touto chorobou je takřka nemožný, zbývá pouze jedna cesta. Tou je úplné odstranění jalovců z okruhu cca 200 metrů od naší hrušně. Což ovšem znamená apelovat především na sousedy, sousedy sousedů...

Domnívám se, že nejsilnějším argumentem, který navíc většinou utuží sousedské vztahy, je návštěva s lahví výše vychváleného moku (pro zvýšení dramatického účinku můžeme nabídnout výrobek z jiného ovoce. Hrušky nejsou!). Po jeho konzumaci se stanou vztahy obvykle vřelejší, soused bývá přístupnější naší argumentaci, obzvláště, je-li obdarován plným obalem. Vysvětlení manželce, proč je nutno porazit (a spálit!) pýchu jejich zahrady, ponecháme na něm. Jistě si při vzpomínce na prošlý zážitek nějak poradí. Jalovce nám ale nemusí být líto. Je takovým trubcem našich zahrad. Neplodí, je samčího pohlaví. Byla-li by to samice, pak bychom mohli diskutovat o rozdílu a kvalitách hruškovice a borovičky, která je vyrobena z plodů tohoto keře. Samice jsou ale malé, křivolaké, nesošné, a proto nejsou zahradními estéty oblíbeny. A tak musíme konstatovat, že samčí štíhlé svícovité jalovcové rostliny slouží jenom k potěše oka, a to ještě ne každého. Zaručeně však škodí, přinejmenším právě svým hostitelstvím rzi hrušňové.

Při aplikaci výše popsaného zákroku můžeme zaručit, že naše sady budou vzkvétat jako dříve, vztahy budou ještě přátelštější a šťastný a veselý smích se bude ozývat ze všech koutů naší obce. Potom tedy budeme moci popřát nejenom sousedům, ale i našim hrušním stále zdraví.

Právě končící rok nepatřil ke standardním. Nová a dosud neznámá choroba změnila život celému lidstvu. Přesto je na místě naděje, že vše dobře dopadne a člověk si poradí i s touto katastrofou, připravovaná léčiva slibují příznivý výsledek. A tak si přejme, abychom si s novou chorobou poradili stejně účinně, jako si můžeme poradit se rzí hrušňovou.

*Hezké Vánoce a šťastný nový rok 2021
všem přeje Spolek stálého zdraví.*

*Sepsal Jaroslav Hlava,
tajemník pomologické subkomise
Spolku stálého zdraví.*

JESKYŇÁŘI

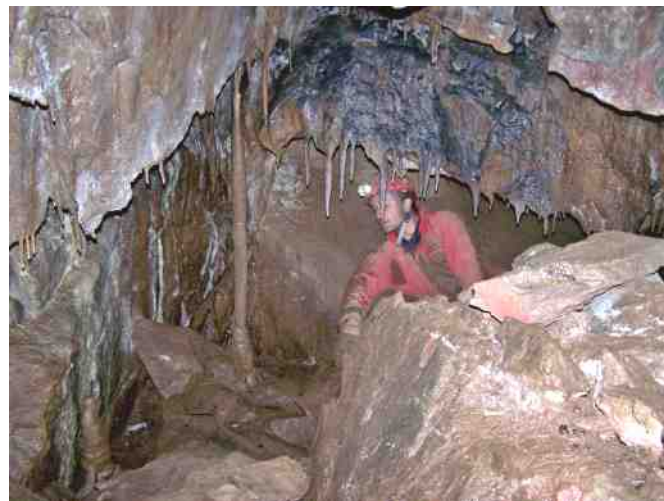
Na přelomu roku 2019-2020, ještě zcela ve znamení příprav další jeskyňářské výpravy do Gruzie, jsme mezi 24. prosincem a 4. lednem hostili v Čechách dva naše gruzínské kamarády. Organizace tohoto trochu netradičního vánočního programu se zhostila a zúčastnila celá řada našich členů, za což jim patří velký dík. Mimo domácí lokality jsme pro ně zorganizovali návštěvu Moravského krasu, včetně prohlídky naší nejdelší jeskyně „Amatérky“, návštěvu solných dolů ve Wieliczce a samozřejmě různá společenská jeskyňářská setkání. Bohužel naše další plány na průzkum a objevy v gruzínských jeskyních se již neuskutečnily. Gruzie se pro zahraniční turisty i pracovníky na jaře uzavřela a do dnešních dní je Čechům na její území zakázán vstup.

S Gruzíny v Českém ráji

Jeskyňářská aktivita se zaměřila v podstatě jen na domácí kýblování. V překladu prokopávání jeskynní hlínou zcela ucpané chodby v prostorách Nad Tunelem v Bozkovských jeskyních. A její postupné přemísťování v kbelících na povrch. A úplně stejná aktivita v Ponikelské jeskyni při odstraňování starých násypů (deponií), které zde zůstaly po předchozích průzkumech. Během roku takto prošly rukama jeskyňářů tisíce kbelíků.

Pokračovali jsme ale intenzivně na další dokumentaci krkonošských jeskyní. Na tomto rozsáhlém projektu nazvaném oficiálně „Inventarizace a dokumentace krašových jevů v regionu Krkonoš“ spolupracujeme s jeskyňáři ze ZO ČSS 5-02 Albeřice. Letos jsme uzavřeli již třetí etapu a dokončili dokumentaci tří z nejvýznamnějších jeskyní v západní části KRNAPu, tj. Rokytnické jeskyně, Netopýřího mlýna a Ponikelského propadání. Na nové mapě a vyhodnocení různých odebraných vzorků z Ponikelské jeskyně však máme stále co dělat.

Stalagnátová jeskyně v Horním Lánově

Po dlouhých letech jsme také znovu otevřeli stavebním odpadem zasypaný vchod do tzv. Stalagnátové jeskyně v Horním Lánově. Při její dokumentaci (mimořadně v jeskyni se nachází největší krkonošský stalagnát vysoký 1,5 m) se podařilo proniknout do doposud neznámého horního patra. Tudy jeskyně komunikuje s povrchem. Pro člověka neprůlezná, ale liškám a dalším podobným jeskynním hostům slouží tyto průlezy bezvadně. Na celé jeskyni je to opravdu dobře znát. Veškeré sedimenty jsou přehrabané, plné kostí, zahnívajících zbytků jejich kořistí a poměrně těžko se tu hledá místo, kde by nebylo nasr...

V závěru listopadu jsme vyhověli žádosti moravských jeskyňářů a provedli zmapování jejich více jak 300 m dlouhé, nově objevené jeskyně. A to je vzhledem k moravskokraskému patriotismu pro nás „krkonošské blbodíraře“ velké zadostiučinění.

Na závěr si dovoluji poděkovat všem našim členům, příznivcům a především těm, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na práci jak v jeskyních, tak při dalších aktivitách.

Všem čtenářům přejeme krásné Vánoce, v novém roce hodně sil a jen samé šťastné návraty.

*Za jeskyňáře Vratík
Ouhřabka*

VČELAŘSKÉ OKÉNKO

Letos jsme mohli od včeliček díky nepřízní počasí získat medu jen velmi málo. Zato zhoubných roztočů se urodilo tolik, že máme obavy, zda je odstraníme natolik, aby v příštím roce přežily.

Zajímavosti ze života včel

Je mezi lidmi vžitá představa, že matka ve včelstvu, dle nich královna, skutečně vládne. Ve skutečnosti je to sice jedinec naprosto nezbytný pro existenci včelstva, ale kromě privilegií, že je neustále krmena tou nejlepší stravou, mateří kašičkou, a dožívá se i několika let, má samé povinnosti. Od časného jara musí začít klást vajíčka, aby do začátku snůšky sladiny bylo včelstvo v takové síle, aby se nejen uživilo, ale nasbíralo med pro přežití zimy. Přitom se nesmí znelíbit včelám, jinak jakýmsi hlasováním rozhodnou, že ji „tiše“ vymění. Včely zhotoví pár matečnicků, ty matka zaklade, a jakmile ve včelstvu zavládne nová matka, o starou ztratí zájem. Vše je tedy ve včelstvu podřízeno povinnosti a snaze o zachování existence. Toto společenství trvá už miliony let, a pokud jej my nezničíme, bude trvat dál. Pokud to porovnáme s životem lidské společnosti, kde o jejím osudu rozhoduje jedinec, pak „obyčejný“ hmyz se chová daleko rozumněji. Ten by nedopustil, aby takový diktátor, hlásající a vnucující pochybné ideje, vehnal společnost do zkázy.

Včely, dělnice, neváhají v boji se škůdci obětovat svůj život za zachování včelstva už proto, že bez něho stejně nejsou schopné života. V tom jsme zajedno i my,

lidé, bez fungujícího společenství rovněž nejsme schopni přežít.

Při snůšce, kdy včelky přinášejí sladinu do úlu, jsou někdy tak unavené, že sednou na stěnu úlu, aby si odpočinuly. S plnými volátky sladiny nemusejí být věrné svému úlu, pokud sladinu nabídnou na česnu nejbližšího, obyčejně krajního, jsou strážkyněmi na česně vpuštěny na rozdíl od zlodějek.

Byly doby, kdy zalétlé roje byly schopné přežít v naší přírodě v prostorách jen trochu k tomu vhodných. A tak i tady u nás v Dlabolově chatě pod Plánovem žilo včelstvo pod podbitou střechou několik let. Nebo se stalo, že na jídlo do hospody přišli lesní dělníci a měli šaty postříkané medem. Pokáceli a rozřezávali v Navarově u hradu starý vykotlaný strom. Řetězovou pilou narazili na medné zásoby, zřejmě už opuštěné včelstvem. Díky varoáze, která by taková včelstva bez léčení zahubila, a lesnímu hospodářství, které vykotlané stromy likviduje, už zalétlá včelstva nemají šanci přežít.

My doufáme, že naše včelky všechny nesnáze překonají a my lidé rovněž. Přejeme všem občanům hezké svátky a hodně toho zdraví, abychom se společně v novém roce mohli těšit z příchodu jara a dle trefného vystižení pana Nerudy sledovat, jak:

„Ve zlatém vzduchu včeličky po záhonech se honí,
při letu jejich křídélka stříbrným jassem zvoní.“

Bozkovští včelaři

Vážení občané Bozkova a přilehlých obcí, chtěli bychom Vám touto cestou poděkovat za firmu Algon a. s. za trpělivost a pochopení spojené s rekonstrukcí silnice II/288 Podbozkov-Cimbál. Dále chceme poděkovat všem občanům Bozkova za milé přijetí, skvělé ubytování a vynikající kuchyni. Rovněž děkujeme panu starostovi Stanislavu Doubkovi a panu poslanci Davidu Pražákovi za jejich přístup a obětavou pomoc při průběhu realizace stavby. Chceme, aby Vám silnice sloužila bez problémů mnoho let. Nakonec bychom Vám chtěli popřát za firmu Algon a. s. krásné prožití vánočních svátků a hodně zdraví a štěstí v novém roce 2021.

*S pozdravem stavbyvedoucí
J. Svedoník a M. Šabršula*

PŘÁNÍ OD SOUSEDŮ

Vánoční pozdrav a přání z Jesenného

Na úvod mi dovoluje popřát Vám, občanům Bozkova, hezký den z Jesenného!

Před pár dny jsem byl požádán, zda by bylo možné napsat pár slov k motorkářskému srazu, jenž se konal na počátku prázdnin v Jesenném. Z této žádosti jsem měl obrovskou radost a zároveň ve mně zahorela kapka zodpovědnosti k tvorbě tohoto psaní. Důvodem bylo, že jako občan sousední obce bych byl moc rád, abychom se celkově začali více sblížovat a spolupracovat. Ono ne nadarmo se říká, že: „ve dvou se to lépe táhne“. Proto jsem oslovil jesenského pana místostarostu Martina Boháče, jenž je stejně jako já fanouškem motorsportu a strojů, z nichž se line vůně benzínu, o poskytnutí několika detailů ke konané akci.

Motorkářský sraz v Jesenném je již tradičně pořádanou akcí počátkem července, letos konkrétně ve dnech 11. – 12. 7. 2020. V pořadí to byl již 9. ročník, tudíž v roce 2021 oslavíme jubilejní 10. ročník. Tato akce je pořádaná v přírodním areálu Bumbálka, kam se pohodlně vejdou všichni motorkáři i se všemi stroji s možností spaní ve stanech. Této akce se každoročně účastní v průměru 70 až 90 motorkářů a k vidění zde byly motocykly nejen zahraniční výroby, ale i československé stroje Jawa a ČZ. Nebyl by to správný sraz motorkářů, aby nebylo možné zasoutěžit si o nějaké ceny, a to nemluvě o spanilé jízdě. Ta nás letos vedla krásami našeho okolí přes Bozkov, Malou Skálu na Klokočské skály, poté do Koberov, kde jsme se mohli

pokochat nádhernými výhledy s panoramaty Ještědsko-kozákovského hřbetu. Zpět do Jesenného jsme jeli přes Semily, Poniklou a Vysoké nad Jizerou, tudíž se účastníkům nabídl i krásný pohled na západní Krkonoše. Ve večerní části akce nám k dobré atmosféře zahrály kapely TixTide a Stagnace a pivo teklo proudem. Motorkářský sraz je tedy již klasikou, na kterou Vás zveme i příští rok.

Závěrem mi dovoluje popřát Vám krásné a klidné prožití svátků vánočních. Do nového roku 2021 přeji všem především zdraví. Toto přání v této nelehké době nabývá úplně jiné dimenze, než tomu bylo v minulosti. Věřme proto, že něco zlého je i pro něco dobré, a vezměme si z věcí, jež nás v tomto roce potkaly, ponaučení, že nic není samozřejmé, a doufejme v lepší zítřky.

Za automotoklub Jesenný Petr Meixner ml.

JESKYNĚ V ROCE KORONAVIRU

Zima byla na přelomu let 2019-2020 poměrně teplá, bez větších sněhových srážek. Lidé se měli poměrně dobře, a tak se není co divit, že byly hory plné návštěvníků, nejen od nás, ale i ze sousedního Polska. To všechno dohromady se projevilo i na návštěvnosti Bozkovských jeskyní. Leden byl ještě poměrně klidný, ale od února začaly jarní prázdniny a s nimi nával. Školní skupiny střídaly skupiny rodičů s dětmi, překvapivě hodně bylo i polských návštěvníků. Nebyli jsme schopni ten nápor zvládnout, a tak jsme, co to šlo, využívali na provádění i brigádníky. Počátkem března nám bylo jasné, že pokud to takhle půjde dál, bude to, co do návštěvnosti, rekordní rok. Od 9. do 11. března jsme proškolili nové průvodce a ve čtvrtek

12. března jsme dostali příkaz uzavřít pro návštěvníky jeskyně z důvodu vládních opatření k zamezení šíření koronaviru. Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Bylo třeba přejít do udržovacího režimu, informovat rezervované zájezdy, připravit se na zcela nové podmínky provozu jeskyní. A čekat...

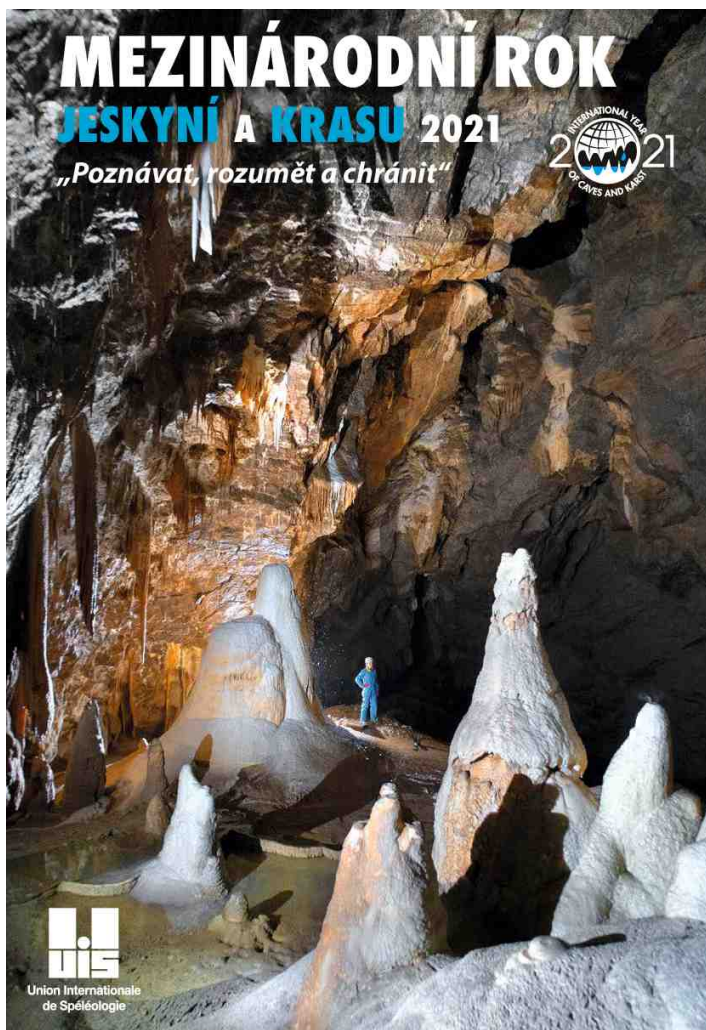
V jeskyních bylo třeba provádět i za tohoto stavu pravidelné bezpečnostní prohlídky, abychom nepřišli o licenci a byli připraveni kdykoliv přejít do plného provozu. Ha, ha, plného provozu. Ubíhaly dny, týdny, měsíce, a situace se nezlepšovala. Až v polovině května se začalo blýskat na lepší časy a my mohli 25. znovu jeskyně otevřít pro veřejnost. Ale jak květen, tak i následně červen byly co do návštěvnosti poměrně slabé. Situace se obrátila o prázdninách, kdy bylo vidět, že spousta Čechů tentokrát tráví dovolenou v Česku. Bylo jich tolik, že téměř nahradili chybějící cizince. Srpen byl na návštěvníky ještě bohatší než červenec. Provádění bylo problematické. Sice jsme již mohli provádět skupiny 20 osob, ale jak průvodci, tak návštěvníci museli mít roušky. To pochopitelně vyvolávalo čas od času konfliktní situace, neboť někteří návštěvníci nebyli ochotni jít s rouškou na prohlídku.

Koncem srpna se počet návštěvníků rapidně snížil, v září nikdy moc návštěvníků nechodilo. V říjnu byl vyhlášen nouzový stav a my jsme od 12. znovu museli zavřít jeskyně. Tato situace trvala až do 3. prosince, kdy nám bylo v rámci PES 3 povoleno znovu otevřít, ale provádět jen skupiny 9 osob s průvodcem. Spousta lidí se chystá koncem roku na hory, tak jsme zvědaví, jak se nám podaří situaci zvládnout.

Když máme hodnotit rok 2020, jsme především rádi, že se přes množství návštěvníků žádný z pracovníků jeskyní koronavirem nenakazil a nemuseli jsme držet karanténu. Tím pádem jsme mohli po celou hlavní sezonu provádět. Jeskyně navštívilo necelých 50 000 návštěvníků a příjmy byly proti normální sezoně výrazně nižší. Doufejme, že se epidemiologická situace po Novém roce zlepší natolik, že budeme moci provádět po celý rok plný počet návštěvníků.

Čtenářům Bozkováčku přejeme klidné Vánoce a příjemné vykročení do nového roku.

Dušan Milka

DŘEVĚŇKA

Vše zlé pro něco dobré aneb to, čeho jsme se obávali, nám nakonec paradoxně zachránilo tak komplikovanou sezónu

Když mě požádali o článek do Bozkováčku, řekl jsem si, že se pokusím vynechat tolik skloňované a profláklé slovo covid-19, ale postupem času jsem zjistil, že to nepůjde. Aspoň ne v této době.

Začnu úplně od začátku. Každý Bozkovák moc dobře ví, co všechno předcházelo rekonstrukci silnice „Cimbál-Podbozkov“. Kolik desetiletí slibů a nadějí, kolik historek, že už příští rok určitě vše propukne. Kolik úsilí vynaložili nejen bozkovští starostové – nejprve Stanislav Doubek st. (moc na něho stále myslím, moc mi chybí) společně s Karlem Čermákem st. (dej mu pánbůh hodně zdraví) a poté jeho syn Stanislav Doubek ml. s panem Davidem Pražákem.

Co stálo za tím velkým zákulisím, proč to trvalo takhle dlouho, zde nebudu popisovat, to je vysoká politika. Když to řeknu ale hezky pohádkově, protože se blíží Vánoce, „asi holt seděla nějaká žába na prameni a ten „evropský pramen“ pouštěla kohoutkem do jiných míst“.

Budete se divit, ale mně to nevadilo, teda silnici jsem opravenou mít chtěl, ale rekonstrukce jsem se opravdu moc obával. Jeden čas se totiž mluvilo o tom, že společně s rekonstrukcí silnice „Cimbál-Podbozkov“ se bude opravovat i most pod Spálovem. Bozkov tím pádem odříznou od okolního světa a u nás nebude moct proběhnout tak důležitá a existenční letní sezóna. Málokterý Bozkovák totiž ví, že v Dřevěnce letní kvalitní sezóna dotuje zimní slabé období. Zimní období by nám nikdy vysoký úvěr, který jsme si vzali v roce 2011 na rekonstrukci I. patra, nezaplatilo. Letní sezóna u nás musí proběhnout, i když je to někdy náročné zvládnout tak velký nápor lidí v tak krátkém čase (červenec-srpen).

Letos v březnu, jak všichni víme, se s opravou silnice opravdu začalo, navíc přišla první vládní omezení. S letní sezónou, jak už to tak v životě mám (věčný pesimista), jsem se na jaře pomalu začal loučit.

Celkově jsme museli mít 3,5 měsíce během roku 2020 zavřeno!!

Paradoxně, čeho jsme se nejvíce obávali, nám nakonec sezónu zachránilo. Firma ALGON, hlavní dodavatel přestavby silnice „Podbozkov-Cimbál“,

využila Dřevěňku jako přechodné bydliště pro své zaměstnance a naplnila z velké části ubytovací kapacity po celou dobu oprav. A pak i nakonec díky covidu-19, kdy nebylo lidem doporučováno v létě navštěvovat zahraničí, ale objevovat krásy naší vlasti, se sezóna díky našim Bozkovským jeskyním povedla aspoň z části.

Touto cestou bych chtěl moc poděkovat všem dřevěňkovským štamgastům za jejich věrnost, své rodině za jejich trpělivost a pomoc, tátovi, mamce, sestře a Míšovi Huškovi, bez kterých bych to zvládal jen těžce, zaměstnancům a brigádníkům a všem, kdo nás podpořili a využili náš pizza rozvoz v době uzavření. Někdy jsme měli jen pár objednávek, pak byly dny, kdy jsme nestíhali péct ani rozvázet.

Přejeme Vám fantastické prožití vánočních svátků, snad už bez velkých omezení. Užijte si jen to, že můžeme být konečně zase spolu – rodiny pohromadě. Přejeme Vám moc zdraví v roce 2021, protože jak jsme se letos přesvědčili, je to opravdu nejdůležitější, i když to často zní jako klišé. A všem bozkovským podnikatelům a občanům, kteří měli podobné omezení, hodně sil a nervů. Přijďte posedět na něco dobrého, těšíme se na Vás.

Vánoční otevírací dobu najdete na
www.drevenkabozkov.cz.

PS: V lednu 2021, když bude vše v normálu, zkusíme náhradní termín podzimních zvěřinových hodů, které se kvůli druhé vlně neuskutečnily. Děkujeme Vám.

S pozdravem Miroslav Balatka ml.

FEUDÁLNÍ PÁNOVÉ BOZKOVA

Minulý díl jsme končili smrtí Albrechta Jana Smiřického a vyměněním jejich rodu po meči.

V roce 1619 začal spor o dědictví Smiřických.

Pan Jindřich Ota Vartenberk vysvobodil starší sestru Alžbětu Kateřinu Smiřickou vězněnou na Kumburku. Vzal si ji za manželku a začal uplatňovat právo na dědictví. Oba manželé zabrali jičínské panství a žádali i více. Za univerzální dědičku se prohlásila mladší sestra Markéta Salomena, která se provdala za Jindřicha Slavatu z Chlumu a Košemburka. Ten vedl soudní při ve jménu Markéty. Jeho první žaloba byla podána direktorům. Protože byl zakrátko zvolen českým králem Bedřich Falcký, přesunul se spor k němu. Královský soud pak rozhodl, že všechen majetek smiřických, včetně jičínského panství, dědí Markéta Slavatová-Smiřická. Do Jičína dojela soudní komise i s dvěma komorníky od desek zemských, aby na místě zabrali majetek paní Kateřiny a provedli převedení celého panství do majetku paní Markéty. Celou komisi i s ozbrojenou družinou vedl pan Jindřich Slavata. Ale ozbrojený lid paní Kateřiny začal Jičín bránit. Komisaři ale lidu pohrozili, že každý, kdo bude hájit obžalovanou Kateřinu, bude sám soudně stíhán. Obránci proto přestali klást odpor a Slavata ovládl Jičín. Paní Kateřina se svými mušketýry chtěla bránit zámek, i když převaha byla na straně pana Slavaty. Nakonec byli předvoláni zástupci jičínské obce, kteří paní Kateřině slíbili, že nikomu jinému nevysloví slib poddanství. Teprve potom se komisaři dostali do zámku a začali sepisovat veškeré věci. Paní Kateřina se ale připravila na pozdější střet a vešla i s mušketýry do sklepa, aby doplnili střelivo do svých pušek. Zde byly i velké zásoby střelného

prachu. Při neopatrné manipulaci prach vybuchl a přední část zámku se zřítily. Paní Kateřina byla těžce zraněná a do poloviny těla zasypaná. Lidé jí nepomohli. Ještě za živa z ní strhali drahé šaty, prsteny, klenoty a náušnice s takovým násilím, že na řadě míst krvácela. Po dvou hodinách utrpení zemřela. Ještě ten den v noci byla tajně pohřbena na jičínském hřbitově. Stalo se to 1. 2. 1620. Na zámku zahynulo přes 30 lidí. Dalších 14 bylo těžce zraněno. Byli vytaženi z trosek. Jejich další osud je neznámý. Při výbuchu přišlo o život 17 mušketýrů a vojáků, několik jičínských občanů, čtyři soudní komisaři a nejvyšší komorník od desek zemských Pavel. Také hofmistr paní Kateřiny. Došlo zde i k jedné raritě. Mezi usmrcenými komisaři byl i pan Adam Bohdanecký z Hodkovic i se synem Bohuslavem, a tím tento rytířský rod vymřel. O život přišel i pan Jindřich Slavata. Když se o události dozvěděl v Jičíně nepřítomný pan Jindřich Vartemberk, omdlel a několik hodin byl považován za mrtvého. Pak byl uvězněn, ale podařilo se mu uprchnout do Vídně k novému císaři Ferdinandovi II.

Veškerý majetek Smiřických tak přešel do rukou paní Markéty Salomeny Slavatové, která se stala i bozkovskou vrchností. Pod první ženskou vládou byl Bozkov jen necelý rok. Situace se zhoršila. Ferdinandu II. se podařilo postavit silnou armádu a přešel do protiútoků. Jeho vojsko vstoupilo na Moravu a stavovské vojsko nebylo schopno ho vytlačit zpět do Rakouska. Proto císařské oddíly pronikly do Čech a táhly na Prahu. Čeští stavové nedostali tolik posil od svých spojenců, kolik bylo třeba. Ani oddíly krále Bedřicha Falckého nebyly tak početné, aby po spojení se stavovským vojskem vytvořily armádu, která by se počtem

vyrovnala císařským. Císařovo vojsko mělo stále početní převahu. Ale už nešlo kam ustupovat. Císařští stáli před Prahou. Někteří protestantští šlechtici začali dezertovat na císařskou stranu. Byl mezi nimi i Valdštejn. Také nálada v Praze se odkláněla od krále Bedřicha a jeho kalvinských oddílů.

K jediné rozhodující bitvě došlo 8. listopadu 1620 na Bílé hoře. Netrvalo dlouho. Po prvním úderu císařského vojska byla obrana stavovských a královských sil prolomena. Pod dojmem převahy císařské armády začali stavovští vojáci čím dál víc utíkat z bojiště. Právě letos jsme si připomínali výročí 400 let od bitvy na Bílé hoře. V poslední době byly na bojišti provedeny archeologické výzkumy. Ty potvrdily, že řada stavovských vojáků přišla o život při útěku – ranou zezadu, když byli dostiženi. Tyto výzkumy ale vyvrátily jednu podstatnou legendu. Přišli jsme naráz o 300 hrdinů. Celá staletí se ve škole učilo, že národní čest zachránilo 300 Moravanů, kteří neutekli, a když byli zatlačeni ke zdi, která stála u letohrádku, a nemohli utéci, bojovali do posledního muže a všichni padli. Pravda je překvapivě ale úplně jiná. Nevíme, jak se ke zdi dostali. Díky tomu nebyli uprostřed boje, ale na křídle. Ovšem když stavovské vojsko začalo ustupovat a posléze utíkat, oni utéci nemohli, zeď je nepustila. Bitva byla rozhodnuta. Útěk stavovské armády se změnil v její totální rozpad a konec. Císařští je pronásledovali a vstoupili do Prahy, kterou začali obsazovat. Vrchní velitel před odchodem z bojiště poslal veliký oddíl, aby zlikvidoval malý oddíl nepřítelů u zdi. Moravané nebyli všichni z Moravy. Byli to žoldnéři najatí moravskými protestantskými stavy. Kolik z nich bylo opravdu z Moravy, nevíme.

Když se blížil oddíl císařských, věděli, že to je jejich konec. Jejich velitel se postavil do čela. Císařští přišli na několik desítek metrů. Také jejich velitel kráčel v čele. Pak se zastavili a čekali na rozkaz k útoku. Ale stalo se něco nečekaného. Oba velitelé se na sebe dívali a nevěřili vlastním očím. Poznali se. Oba přikázali vlastním vojákům, aby zůstali na místě, a sami šli k sobě. Byli to totiž přátelé. Oba totiž v minulosti bojovali u jednoho šlechtice v jeho oddíle. Sprátelili se a v bojích bojovali vedle sebe a vzájemně se kryli. Když jejich služba skončila, rozešli se a posléze jeden vstoupil do císařské armády a druhý do stavovské. Nyní se sešli na Bílé hoře jako velitelé oddílů, které se mají navzájem pozabíjet. Co si řekli, nevíme. Ale můžeme se domnívat, že velitel Moravanů mluvil o potížích stavovské armády a zmínil se, že jeho žoldníci už druhý měsíc nedostali žold. Oba se dohodli na faktu, že bitva skončila vítězstvím císařské armády a další boje by byly zbytečným krveprolitím a ztrátou životů. Můžeme předpokládat, že ve-

litel císařských navrhl řešení situace, kterou jeho přítel přijal. Velitel Moravanů se vrátil ke svým, seznámil je se svým přátelstvím s velitelem císařských a s dohodou, kterou oba schválili a která nabízí Moravanům dvě možnosti, jak se vyhnout boji. Obě možnosti se jim netýkaly jako celku, ale jako jedinců. Každý si mohl vybrat dle vlastního uvážení. První možnost byla složit zbraně a odznaky stavovské armády. Osobní a cenné věci si mohli ponechat a odejít, kam sami chtěli. Druhá možnost je asi překvapila. Dostali nabídku přestoupit do císařské armády. Stačilo zahodit stavovské odznaky. Zbraně si mohli ponechat. Čekal je vyšší a pravidelný žold a navíc peněžitá odměna, že se nechali navestovat do císařské armády. Nevíme, jestli se jich většina rozhodla pro odchod do civilu nebo pro přechod k císařským. Ale co nyní víme jistě, je to, že nikdo z nich nepadl. Je jistě ráritou, že skupina vojáků po prohrané bitvě se ještě na bojišti nechá navestovat do armády vítězů. Osobně by mě zajímalo, kde skončil velitel Mo-

ravanů. Po prohrané bitvě král Bedřich Falcký ze země prchl a s ním i řada protestantských šlechticů. Mezi nimi byla i Markéta Slavotová-Smiřická s malým synem. Příčina jejího útoku není známa. Je pravděpodobné, že podlehla všeobecnému strachu a panice, neboť si s sebou zapoměla vzít i 1200 tolarů, které jí byly právě vyplaceny. Potom žila v cizině i se synem v největší nouzi. Tak tragicky skončil slavný rod Smiřických.

Dá-li Bůh, posuneme se příště do doby pobělohorské.

Přeji všem požehnané a spokojené svátky Kristova narození a v roce 2021 hodně zdraví a přání, abychom se všichni už konečně posunuli do doby pocovidové.

Ludvík Kousal

DR. FRANTIŠEK LADISLAV RIEGER A BOZKOV

Byl nejvýznamnějším českým politikem druhé poloviny 19. století a jako poslanec Říšské rady ve Vídni hájil statečně zájmy Čechů a založil stranu Staročechů.

Málo je známo, že jeho kořeny po ženské linii jsou v Bozkově, jeho babička Marie (narozena kol roku 1770) se vdala za mlynáře Vagenknechta ve Stavu u Paky (mlynář stejného jména vlastnil před Emilem Janouškem mlýn v Jesenném). Jejich dcera Terezie se vdala za mlynáře Riegra v Semilech a František Ladislav, doktor práv, byl jejich synem. Blízký vztah k Bozkovu vyjádřil kmotrovstvím při svěcení nových zvonů pro zdejší kostel v r. 1848. Je též méně známo, že je autorem písně „Jaké je to hezké, dva kováři v městě“.

Stanislav Hlava

„JOSEF HÁDEK A SPOL.“ BOZKOVÁK V ČELE POLITICKÉHO PROCESU V 50. LETECH

Všechny dějinné zvraty 20. století se nějakým způsobem dotkly i života lidí v Bozkově. Proběhly změny státního zřízení, měny, společenských poměrů nebo i 2 války, které nám připomíná pomník padlých v parku.

Jedny z největších proměn v běžném životě proběhly po roce 1948, kdy nastupující komunistický režim rušil soukromé podnikání a hospodaření. Známějšími živnostníky a soukromé zemědělce nutil vstoupit do vznikajících družstev. Tyto bezprecedentní změny ve společnosti mohli komunisté uskutečnit pouze pomocí diktatury a represemi proti svým odpůrcům v jiných politických stranách, v armádě, církvi i mezi obyčejnými lidmi. Nejviditelnějším znakem tohoto účtování s protivníky byly inscenované politické procesy, ve kterých byli nepohodlní lidé odsuzováni za vykonstruované činy. Desetitisíce

lidí bylo odsouzeno k dlouholetým žalářům, přes 200 lidí bylo popraveno. Často byly tyto procesy nazývány podle vybrané vůdčí osoby, nejznámější je proces s Miladou Horákovou či Rudolfem Slánským.

Do čela jednoho procesu byl v roce 1954 postaven i bozkovský rodák, kněz Josef Hádek. Díky otevřeným archivům si nyní můžeme udělat alespoň hrubou představu, jak to tehdy probíhalo.

Josef Hádek se narodil v Bozkově v roce 1922. Jeho rodiče si postavili domek č. p. 194 ve stráni nad kampeličkou, kde od začátku 30. let bydleli. Měl mladší sourozence, bratra Vladimíra a sestru Marii.

Josef od roku 1934 studoval díky stipendiu v Praze na Arcibiskupském gymnáziu, v roce 1938 musel však studium přerušit kvůli zdravotním problémům, ve studiu pak pokračoval na gymnáziu v Turnově. V roce 1938 do Bozkova přijel i nový kněz Josef Hofmann, pod jehož vedením byly zahájeny kompletní opravy kostela, fary a v plné síle obnoveny slavné poutě. Josef se stal jeho pravou rukou, na faře i trvale bydlel. Po válce začal v Praze studovat bohosloveckou fakultu na Karlově univerzitě. Studia dokončil v roce 1950 v litoměřickém semináři a vysvěcen na kněze byl 8. dubna 1950. V té době už ale pro církev nastávaly těžké časy. Litoměřický biskup Trochta již byl tou dobou internován ve své rezidenci, neměl přístup do katedrály sv. Štěpána, a tak vysvěcení proběhlo tajně v jeho soukromé kapli.

Zde ještě jedna odbočka k tehdejší situaci. Po únoru 1948 během krátké doby byla katolická církev je-

dinou dosud nezávislou velikou organizací s pevnou hierarchií a miliony věřících. Komunisté se s ní nejprve snažili vyjednávat a dostat ji pod svoji kontrolu nenásilně. Jednání za režim vedl ministr spravedlnosti Čepička, za církev biskup Trochta. Požadovali, aby církev zaujala zásadně kladné stanovisko k novému režimu a přerušila vazby na Vatikán, což však církev splnit nemohla. Přesto Trochta pokračoval v jednání, aby získal čas na přípravu na přechod církve do ilegality. Byla utvářena nová tajná hierarchie, uschováván některý církevní majetek, organizováno tajné vzdělávání.

V červnu 1949 se komunisté pokusili pomocí s nimi spolupracujících kněží vytvořit novou církevní organizaci pod vlastní kontrolou. Církev reagovala exkomunikací těchto kněží a pak i vyloučením všech členů komunistické strany ze svých řad. Po tomto kroku si již komunisté nebrali servítky. Internovali kardinála a biskupy, novými zákony si podřídili církev i její školství, zrušili kláštery a postupně zatýkali jednotlivé kněze, kteří pro ně byli nepohodlní.

Do této situace nastupuje Josef Hádek svoji kněžskou službu. V září 1950 byl ustanoven jako kaplan v Litvínově, v březnu 1951 pak byl poslán do Holešic a Ervěnic, obcí západně od Mostu, dnes již neexistujících, protože musely ustoupit těžbě uhlí.

Dal zde dohromady partu lidí a začali opravovat kostel, sloužil mše, vyučoval náboženství. Postupně se ale začal dostávat do konfliktu s místními kovanými funkcionáři a začal být pečlivě sledován. V po-

sudku z roku 1952 se píše, že mu nelze důvěřovat, na různých povinných politických školeních že nediskutuje a jen trpně přihlíží. Ředitel ervěnické školy Zdeněk Snítal, pozdější ředitel Ústavu marxismu-leninismu, ho nařkl ze zpátečnického vyučování náboženství. Postupně je zatýkána celá řada jeho blízkých přátel a spolupracovníků. Páter Josef Hofmann v říjnu 1952 v Loukově u Mnichova Hradiště, kam byl z Bozkova přeložen v roce 1951. Jeho nadřízený z Litvínova František Rabas v roce 1953, je zatčen i samotný biskup Trochta a nakonec i několik jeho známých z nového působiště v Holešicích.

Pro Josefa Hádku si přijeli 30. 4. 1954. Následovala domovní prohlídka, odvoz do vazby v litoměřické věznici a začátek výslechů.

Tvrdost tehdejších výslechů, včetně fyzického násilí, je všeobecně známá. Málokdo vydržel vzdorovat připravenému scénáři vyšetřovatelů. Ze zachovalých spisů lze vyčíst, že 15. 7. musel být Josef Hádek převezen do vězeňské nemocnice na Pankráci kvůli prasklému žaludečnímu vředu. Dostával infuze a přísnou dietu, zpět do věznice v Litoměřicích ho mohli poslat až v říjnu. I poté byl velmi zesláblý, vedení věznice mu výjimečně povolilo další dietu a navíc i vestu a bačkory, které si ovšem musel koupit.

Mezitím v srpnu zatkli jezuitu Karla Šupu, inženýry Josefa Machače a Karla Lajku a učitelku Jiřinu Pý-

chovou. Všichni to byli praktikující katolíci, kteří chodili do kostela a na faru za Josefem Hádkem, kde se jako věřící setkávali.

Jeho pak vyšetřovatelé udělali ideovým vedoucím nové protistátní skupiny „fanaticky založených katolíků“, kterou nazvali Josef Hádek a spol. Ještě k tomu přibrali další učitelku Marii Bambasovou a další proces byl připravený.

Vlastní soudní líčení začalo 9. února 1955 v Litoměřicích, které spadaly pod Krajský soud v Ústí nad Labem, a trvalo pouze dva dny.

Údajně byli všichni vinní „členstvím v protistátní organizaci Křesťanské demokratické strany (KDS), jejímž cílem byla příprava na zvrát lidově demokratického zřízení v ČSR, za kterýmžto účelem konali ilegální schůzky, na nichž projednávali způsob maření socialistické výchovy ve škole a rozšiřovali církevní tiskoviny protistátního rázu.“ Hádek navíc pomáhal ukrývat církevní majetek, hledal zaměstnání pro bohoslovce, kteří odmítli nastoupit na nové fakulty pod kontrolou KSC, a od Františka Rabase převzal funkci tajného vikáře pro případ Rabasova zatčení.

Josef Hádek hned v úvodu své řeči u soudu prohlásil, že sepsaný protokol z vyšetřování není zcela správný. Již v době svého zatčení totiž trpěl nemocí, která se dále zhoršovala a nakonec vyústila v perforaci žaludečního vředu. Vinu přiznával jen částečně. Nelíbila se mu

proticírkevní politika, některé církevní věci pomohl ukrýt a předat dál. Rozhodně popírá účast v ilegální politické straně a přípravě na převrat. Obdobně vypovídali i ostatní, o existenci údajné KDS se dozvěděli až během vyšetřování.

Po řečech obviněných následovaly výpovědi svědků, stanovisko prokurátora a také přidělených obhájců, kteří se nezmohli na víc než na navržení pouze „mírného potrestání“.

Soudní proces byl kvůli „ohrožení státního tajemství“ neveřejný, příbuzní mohli být přítomni jen při vynesení rozsudku. Ten zněl u Josefa Hádku na 14 let odnětí svobody, propadnutí celého jmění a ztráta čestných práv občanských na dobu 10 let. Ing. Karel Lajka dostal také 14 let, Karel Šupa 8 let, Ing. Machač 3 roky. Jiřina Pýchová byla jako hluboce věřící učitelka potrestána 6 lety tvrdého žaláře. Všichni byli odsouzeni za velezradu, Ing. Lajka ještě i za údajnou sabotáž v práci. Jediná Marie Bambasová byla obvinění zproštěna.

Všichni odsouzení museli zároveň uhradit náklady trestního řízení, náklady spojené s výkonem vazby a odměnu svého obhájce. Až na Karla Lajku také nikdo nevyužil možnosti odvolání, v mnoha případech v té době totiž odvolací soud tresty naopak zpřísnil.

8. dubna 1955 byl Josef Hádek eskortován z vazební věznice na místo výkonu uděleného trestu. Tím se stala věznice Mírov.

Pokračování příště...

Jan Hloušek

BOZKOV PO 120 LETECH BEZ LÉKAŘE

Před rokem 1900, odkdy zde byl stálý lékař, byli i k vážně nemocným povoláváni lékaři ze Semil, kde textilní podnikatel Franz Schmitt, zakladatel textilní továrny v Řekách (něm. Isertal), pro své zaměstnance v Semilech postavil nemocnici (v nedávné minulosti zde byla okresní vojenská správa). Lékaři německé národnosti byli asi aspoň částečně znalí češtiny. Návštěvy vykonávali kočárem, to představovalo náklad až 30 zlatých, což si chudí nemohli dovolit, a tak byly využívány „babky kořenářky“, zde naposled asi do r. 1930 „babička Šádková“ z Ouvoza č. p. 140. Od 50. let působil v Semilech i příkerský rodák MUDr. Špidlen „Od Zvonku“ (jeho vzdálený příbuzný byl MUDr. Stanislav Špidlen, nar. 1926). Ten navštěvoval pacienty pěšky. Zmiňuje ho ve své knize humorných příběhů „Co se u nás šustlo“ místní písmák František Tichánek v povídce „Hlavně že to pomohlo“. Zde asistoval u úmrtního lože P. vikáře Josefa Aloise Kouble v r. 1866 z č. p. 100.

Obecní zastupitelstvo vyhlásilo nabídku stálého místa lékaře v místě a tak r. 1900 na místo nastoupil MUDr. Vojtěch a působil zde až do r. 1923. Ordinaci měl pravděpodobně v 1. patře u Dlabolů. Po něm zde působil MUDr. Jan Beneš z Boleslavska, a to až do r. 1927, kdy zemřel po nákaze od pacientky v jesenském mlýně 7. 6. 1927. Byl zvláštní tím, že stále nosil hůl (někdo tvrdí, že dokonce dvě!), neboť měl obavu ze psů a venku měl pro ně vždy nějakou uzenu. Jako lékař byl totiž údajně přítomen průběhu onemocnění člověka vzteklinou i jeho dramatické a velmi bolestivé smrti. Delegation obce se zúčastnila jeho pohřbu v rodišti, jak dosvědčuje Tichánkova kronika (OA Semily).

Po Dr. Benešovi nastoupil MUDr. František Bečvář, který od r. 1931 ordinoval v rozlehlém domě Tulakových (dnes doc. dr. Josef Jirásko), kde byla pro čekající pacienty na severní straně přistavěna čekárna. Ten objížděl nechodící pacienty v pragovce. Přesídlil do Žlutic v Karlovarském kraji.

Omluva redakce:

V minulém vydání Bozkováčku došlo při přípravě k tisku v několika případech k chybnému převodu tabulek a vypuštění částí textů. Největší chyby se projevíly v příspěvku Ing. Lucie Šnajberkové „Jak se chovat na pozemních komunikacích“. Opravené texty a tabulky přestupků a přečinů jsou k dispozici v elektronické verzi Bozkováčku na webu obce www.obecbozkov.cz v oddíle ke stažení. Za uvedení chybných údajů se Vám a zejména autorce příspěvku omlouváme.

Vystřídal jej MUDr. Jaroslav Špurek, působící zde až do svého zatčení asi v r. 1951-2. V té době byla z moci úřední zabrána vedlejší farní budova pro účely zdravotního střediska i bytu lékaře, a to 1. a 2. patro, a bylo zřízeno venkovní schodiště. Po havárii ústředního topení byly ordinace a čekárna osazeny akumulacími kamny.

Necht' je prominuta další, možná nepřesná a neúplná, chronologie, která není snad až tak důležitá.

Tak se zde vystřídala řada lékařů a někteří zde působili i jen krátce. Byli to: dr. Polák, dr. Vlasák ze Železného Brodu, dr. Josef Rudolf z Turnova, též zde praktikoval i dr. Ladislav Patka, na kterého mají mnozí občané dosud silné vzpomínky. Bydlel na zdravotním středisku ve služebním bytě a zde i po pádu zemřel.

V současnosti má Bozkov na starost MUDr. Jitka Mečířová ze Semil, za níž byla v r. 1992 ordinace přemístěna do „hasičárny“, jež je ve vlastnictví obce, a odpadlo tak placení nájmu. Je, bohužel, mimo střed obce. V únoru r. 2020 oznámila MUDr. Mečířová, že zde ordinace končí a pacienti musí do její ordinace v Semilech. K tomu se přidaly komplikace s covidovou epidemií. A tak Bozkov přesně po 120 letech nemá v místě ordinaci. Bohužel. Zvláště pro starší pacienty je tato skutečnost spojena se značnými obtížemi.

Za zmínku stojí i dětská ordinace, která zde své působení skončila na začátku roku 2017. Krátce zde byla i zubní ordinace, ale byla pro malý zájem pacientů zrušena. Obsluhovala ji dentistka paní Zalabáková ze Semil.

Snad se Bozkov časem dočká obnovení zdejší lékařské ordinace. Přejme si to!

Hezké Vánoce a hodně zdraví do nového roku.

Stanislav Hlava st.

Vratislav Ouhrabka

JAKÉ BYLO POČASÍ V BOZKOVĚ

Červen až listopad 2020

	Srážky		Průměrná teplota		
	mm	vody*	ranní	odpolední	denní
červen	177 mm	vody*	13,5 °C	22,6 °C	18,0 °C
červenec	33 mm	vody	13,6 °C	24,2 °C	18,8 °C
srpen	74 mm	vody	15,3 °C	25,5 °C	20,4 °C
září	56 mm	vody	10,6 °C	20,9 °C	15,7 °C
říjen	84 mm	vody	8,5 °C	12,7 °C	10,6 °C
listopad	37 mm	vody	3,4 °C	6,8 °C	5,1 °C

Srážky leden až listopad – 755 mm vody, průměr 68,6 mm vody/1 měsíc.

Nejméně srážek spadlo v dubnu – 4 mm vody, nejvíce srážek spadlo v červnu – 177 mm vody.

*(1 mm srážek = 1l/m²)

Bouřky 2020

červen	11 ×
červenec	7 ×
srpen	11 × (10. 8. a 14. 8. 2020 od 11 hodin do 19 hodin přišlo z tepla několik suchých bouřek za sebou a spadly pouze 2 mm vody)
září	3 ×

Teploty nad 30 °C 2020

červen	2 dny
červenec	2 dny
srpen	6 dnů

6. června 2020 byla viditelná krásná duha.

Krásné vánoční svátky, veselého Silvestra a hodně zdraví všem čtenářům Bozkováčku přeje Josef Dolenský.

DRAZÍ BOZKOVÁCI A PŘÁTELÉ BOZKOVA

Je takové africké podobenství: „*Na příkré cestě potká muž holčičku, která nese na zádech dítě skoro tak velké jako ona. „To máš tedy těžké břemeno,“ říká jí muž. „To není břemeno, to je můj bratr,“ odpoví mu holčička. Slova toho dítěte zůstala v srdci onoho muže vryta navždy. Od té doby, vždycky když ho lidé zklamou, když ho opustí odvaha, vytane mu na mysli: „To nenesu břemeno, to je můj bratr.“*“

K tomu ještě přidám Kabirovu myšlenku: „*Hledáš mě? Sedím vedle tebe, naše ramena se dotýkají.*“

Myslím si, že tyto dva příklady mohou být jako recept na toto období pandemie a otázek na budoucnost. Každý z nás v životě nese na zádech to symbolické „dítě“ – skoro tak velké jako jeho život. Někdy je to nemoc, někdy finanční problémy, jindy nejistota života. Když to přijímáme jako vlastní a vidíme v tom hodnotu „bratra“, stává se náš život bohatstvím. Je to nepochopitelné pro toho, kdo to pozoruje z dálky. Nevnímá a necítí, že omezení někdy překonají vlastní slabosti a dávají sílu ducha, vnitřní radost a štěstí. Najednou hledáme neviditelného...

Naše srdce se začíná osvobozovat z vězení izolace a nářku a je schopné v chudobě „jeslí“ svého života uvidět dar dítěte. Úsměv a naděje, která proměňuje v setkání. Otvírá hranice, které nám zavřela vlastní slabost a strach. Najednou se naše ramena dotýkají. Mnohokrát se nemůžeme reálně vidět, není to jen kvůli pandemii, ale i vinou jiných okolností a mnohokrát i tajemstvím smrti. A přece to neznamená, že už nejsme vedle sebe, vždyť naše ramena se dotýkají. Myšlenka zahrnuje bohatstvím toho, co nám přináší reálná přítomnost osoby. Znamením přítomnosti se stává fotografie, obraz, vzpomínka, slovo, ... To vše, co v nás probudí radost, že neseme našeho symbolického bratra. Vždy nás život dovede překvapit, někdo nás může zklamat, ale moc ducha nám dává křídla víry. Naděje tvoří krásný most mezi tím, co je reálné, a tím, co je neviditelné. Zatím to malé dítě, Ježíš, sedí vedle nás. Vztahuje své ruce lásky, chtěl by, abychom ho vzali na svá záda. To není těžké břemeno – to je můj Bratr, můj Spasitel, můj Bůh. Očekáváme toto dítě, které má přijít, a ono už sedí vedle nás. My nevnímáme, že naše pozemská ramena se dotýkají ramen věčnosti. Tvoříme to společenství pokoje. Je tolik důležité, zvláště ve výjimečných situacích, kdy člověk může myslet jen na sebe a svou osamělost. A přece Jeho dotyk osvobozuje. My můžeme již nyní prožívat kousek nebe na zemi.

Přeji Vám, ať tyto zvláštní Vánoce, o kterých nevíme, jak budou vypadat, jsou darem radosti a osvobození od temnoty strachu. Ať kráčíme v novém roce s větší silou ducha, ať vnímáme, že vždy vedle nás sedí „dítě“ plné Lásky.

Doufám, že budeme moci společně prožívat půlnoční mši svatou, na kterou už Vás dnes zveme. Děkuji za Vaši přítomnost, úsměv, slovo – to, co je tak obyčejné, že se najednou stává tou betlémskou hvězdou, která nás provází k jeslím štěstí.

*P. Krzysztof Mikuszewski
MS*

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

V období od června do prosince 2020

Narození občanů

Natálie Štemberová

Rozloučili se s námi

Pavλίna Nesvadbová (1972)

Marie Seifertová (1944)

Jiří Ráž (1939)

Za sestrou farářkou Ladou Prokúpkovou Kocourkovou

Po dlouhé vážné nemoci ve věku 51 let odešla 2. listopadu k Pánu jeho věrná služebnice semilská farářka sestra Mgr. Lada Prokúpková Kocourková. Navenek i uvnitř krásná žena, radostná, laskavá a usměvavá, ale také statečná bojovnice, která čelila nejen vážné nemoci, ale nebála se postavit i ostříleným politikům, když šlo o prostředky na pomoc potřebným. Místem svého bydliště byla celý život spjata s Dolní Sytovou, s domečkem u Jizery... tolik píše v úvodu článku na <http://www.ccschk.cz/za-sestrou-fararkou-ladou-prokupkovou-kocourkovou/> emeritní biskup Královéhradecké diecéze CČSH br. Štěpán Klásek a je těžké jeho slova ještě nějak vylepšit.

Sestra farářka Lada Kocourková byla farářkou i v naší náboženské obci Bozkov a za jejího působení se mnohé ještě vylepšilo a její kázání v Bozkově i Jesenném byla prodchnuta neobyčejnou láskou k lidem, uměla vždy každého potěšit a povzbudit ve jménu Ježíše Krista.

Mnozí jste ji jistě znali i ze smutečních rozloučení se zemřelými na hřbitovech i ve smutečních síních, ale i ze křtin a svateb. Pověstné jsou i její besedy „Setkávání“ s významnými lidmi v Husově sboru Dr. Karla Farského v Semilech, kam zvala širokou veřejnost. Jejím potěšením bylo cestování, ze kterého přivážela mnoho fotografií a zážitků, o které se vždy podělila se zájemci na besedách s promítáním. Několik takových besed proběhlo i v Jesenném, škoda že již nebudou další.

Neobyčejně kouzelné byly po několik posledních let půlnoční bohoslužby v Bozkově, kde vánoční písně a koledy i před Husovým sborem do svaté a tajemné noci vytruboval její manžel Jiří Kocourek – vynikající muzikant a kapelník, který ozvučoval svojí technikou i další církevní programy a bohoslužby v Semilech, Škodějově atd.

To vše na sklonku roku 2018 náhle skončilo a se. Lada se roznemohla. Po dlouhém a statečném boji, kdy se střídala lepší a horší období, nás 2. listopadu 2020 opustila navždy...

Koronavirová opatření bohužel narušila /znemožnila/ i řádné veřejné rozloučení s naší se. Ladou v Semilech 6. 11. 2020. Pomodlili jsme se doma a Bohu poděkovali každý sám za její život.

Sestra Lada zůstane v našich srdcích až do skonání.

TO JSEM JEŠTĚ NEZAŽIL

Poté, co mě koupila obec, jsem věřil, že si mě najdou noví majitelé. Ale většinu z těch, co se na mě přišli podívat, se něco nezdálo. Nakonec přišel demoliční výměr. A jak jsem tam smutně stál, vybavila se mi celá má bohatá historie. Téměř před dvěma sty lety mě postavili, patřil jsem rodu Ouhrabků a můj první majitel byl tkadlec. Ouhrabkovi mě prodali Jodasovým. A v té době jsem sloužil jako hostinec. Na začátku 20. století mě Jodasovi prodali řezníkovi z Podbozkova, panu Čeňku Strnadovi. Téměř celé minulé století jsem byl řeznictvím. Do dnešních dnů si mě pamětníci jako řeznictví pamatují. Rozbrečel jsem se a děravým okapem mi voda tekla proudem přímo na fasádu. Bylo tu v Bozkově dobře. Sbohem. Ať už to mám za sebou, říkal jsem si smířen se svým zbouráním.

Na podzim roku 2018 někdo přijel, ale bagr to nebyl. Nerozuměl jsem tomu. Cože? To snad ne! Slyším dobře? Chalupáři? To si děláte legraci, zvolal jsem rozrušen a ze střechy mi spadl další eternit. „Můj pradědeček tady v Bozkově na Dománi postavil dům a já mám na Bozkov hezké vzpomínky z dětství,“ zaslechl jsem. Ne, ne, rozhodně ne! Žádné chalupáře! Já, vážený dům z bozkovského náměstí. „Jsem učitel z Prahy a chtěl bych tady trávit s rodinou prázdniny, jezdit sem na víkendy a dát dům trochu dohromady.“ Pche, prý prázdniny a víkendy. Já jsem dům, ve kterém se bydlí, ve kterém se žije. Já nejsem žádná chalupa! Prosim, žádné chalupáře pod svou střechou nechci, úpěl jsem, ale celkem marně.

Dostali ode mě klíče. Začali mě oslovovat hezky jménem, vítat se se mnou, když přijíždějí, a loučit se, když odjíždějí. Pookřál jsem. Nechali opravit část střechy, aby do mě už nezatékalo. Část mých základů zpevnili a zbavili vlhkosti. A po první zimě začali promýšlet, co udělat s podlahou ve světnici. Chtěli poctivou dřevěnou, a jak o ní a o tom, jaké se mnou mají postupné plány, pořád mluvili, uvědomil jsem si, že to se mnou myslí dobře. Už mi tolik nevadilo, že přijíždějí jen občas. Bylo báječné zjistit, že jim na mně záleží a že mě mají rádi a rádi do Bozkova jezdí. Chtěl bych jim splnit přání. Z pavlače

do síně a ze síně do světnice jsem měl dvoje dvoukřídlé dveře. Ač se mí noví majitelé snaží sehnat mi podobné, zatím nejsou úspěšní. Stále věří, že ty původní někde jsou. Dvoje jiné dveře se mi už ale vrátily a měli byste je vidět! Byli šťastní jako blechy. Původní dveře jsou přece jen původní dveře, prostě ke mně patří.

Na jaře letošního roku v prvním koronavirovém období si mě už dočista získali. Sebrali se i s dětmi, přijeli a zůstali od března do května. Možná to bude znít zvláštně, ale říkají, že tohle období jim dalo hodně a možná více, než kolik toho vzalo. Věřil jsem jim to, když jsem je pozoroval, a myslím, že jsem jim v té zvláštní době přišel jako spása. A taky uvažuji nad tím, že se díky omezením mnohem více než normálně napojili na přírodu, zejména díky zahradě. Trávili tam téměř veškerý čas. Roky neudržovanou a různým smetím zanesenou zahradu začali krůček po krůčku znovu přivádět k životu. Povedlo se jim vybudovat mini fotbalové hřiště, které využívají k pravidelným fotbalovým zápasům. S dětmi na zahradě pozorovali ptáky, jak zabírají vhodná místa na stavění hnízd. Sledovali, jak kvetou květiny a stromy. Z pohledu přírody běželo všechno ve stejném rytmu jako každé jaro. Moji majitelé ale byli tomu jarnímu rozpuku blíž.

Taky někdy v té době napadlo hlavu rodiny, že by ho bavilo dělat francouzské palačinky a třeba by o ně byl o bozkovské pouti zájem. Nelenil, zakoupil speciální stroj, naučil se techniku, získal živnostenský list a před mými zraky (rozuměj natřenými okny) stánek vskutku

Překvapivý úhel pohledu

rozbalil. Spokojení zákazníci mu byli za vynaložené úsilí a chuť něco nového podniknout zaslouženou odměnou. Díky palačinkám jej také oslovil prasynovec poslední majitelky paní Strnadové, prošel si mě, zavzpomínal, jak do Bozkova jezdíval, co si z vyprávění o mně pamatoval (prozradil tajemství o ukrytém partizánovi). Nedávno před Dušičkami se zastavila na kus řeči i jeho maminka, neteř paní Strnadové. Vyprávěla, že když byla malá a byla v Bozkově u svojí tety, řezník pan Novák se chodil ohřát ke kamnům k nim do světnice. Zatlačil jsem slzu.

Děkuji všem, kteří se podíleli a podílejí na mojí záchraně a mém postupném zvelebování. Jsem rád, že i přes své stáří mohu být svým novým majitelům dál užitečný a dělat jim radost.

Dům čp. 148 v Bozkově

Před 100 lety

INFORMACE Z OBECNÍHO ÚŘADU

Obec jako novinku pro zájemce o dění v Bozkově zřídila službu „Mobilní Rozhlas“.

Už nemusíte chodit na úřad nebo sledovat obecní vývěsku, stačí se pouze registrovat a uvést oblasti Vašeho zájmu. Následně Vám ty nejdůležitější informace z Bozkova budou chodit přímo do vašeho telefonu prostřednictvím e-mailů, SMS nebo hlasových zpráv. Registraci lze provést na <https://www.mobilnirozhlas.cz/> nebo v aplikaci Mobilní Rozhlas (Android, iOS), případně pomocí QR kódu.

Jak uhradit místní poplatky

Všechny poplatky lze uhradit v hotovosti či platební kartou na OÚ nebo převodem na účet obce č. ú. **112605944/0300**, jako variabilní symbol uveďte vždy rok, za který je poplatek hrazen + číslo popisné (např. pro platbu poplatku poplatníka z čp. 270 bude v roce 2021 VS=2021270)

Poplatek ze psů

Poplatek ze psů je splatný nejpozději do 31. března příslušného kalendářního roku.

Jako konstatní symbol pro platbu poplatku ze psů uveďte **KS 1318**.

Sazba poplatku dle čl. 4. vyhlášky č. 4/2019 činí:

za jednoho psa 100,- Kč,

za druhého a každého dalšího psa téhož držitele 150,- Kč,

za psa, jehož držitelem osoba starší 65 let 50,- Kč,

za druhého a každého dalšího psa téhož držitele, jehož držitelem je osoba starší 65 let 75,- Kč,

Poplatek z pobytu

Plátce odvádí vybraný poplatek jedenkrát ročně, vždy nejpozději do 31. ledna následujícího kalendářního roku.

Jako konstatní symbol pro platbu poplatku z pobytu uveďte **KS 1319**.

Sazba poplatku dle čl. 10. vyhlášky č. 4/2019 činí 15 Kč za každý započatý den úplatného pobytu trvajícího nejvýše 60 po sobě jdoucích kalendářních dnů u jednotlivého poskytovatele pobytu.

Poplatek za komunální odpad

Poplatek je splatný ve dvou stejných splátkách vždy do 31. května a do 31. října příslušného kalendářního roku.

Poplatek lze zaplatit i jednorázově do 31. května příslušného kalendářního roku.

Jako konstatní symbol pro platbu poplatku za komunální odpad uveďte **KS 1314**.

Sazba poplatku dle čl. 3. vyhlášky č. 1/2020 činí:

dle objemu typizované sběrné nádoby 60l 2185,-

80l 2495,-

120l 2750,-

pro pytlový sběr 6 ks 700,-

1 ks 85,-

Vodné a stočné pro odečtovou období 2020/2021

Vodné - 32 Kč/m³

Stočné - 6 Kč/m³

Vodné je splatné po provedení odečtu vodoměru nejpozději do 30. listopadu příslušného roku, lze ho uhradit v hotovosti či platební kartou na OÚ nebo převodem na účet obce č.ú. **101141259/0300**, jako konstatní symbol pro platbu vodného a stočného uveďte **KS 2618**.

• Obec Bozkov děkuje Libereckému kraji za finanční pomoc při realizaci projektu „Vybudování míst pro sběr tříděného odpadu“, dle smlouvy OLP/4123/2019. Finanční podpora činí maximálně 200.000 Kč a byla udělena jako ocenění v soutěži Vesnice roku 2019.

• Obec Bozkov děkuje Libereckému kraji za finanční pomoc při realizaci projektu "BOZKOV – Splašková kanalizace gravitační výtlak, čerpací šachta" dle smlouvy OLP/2419/2019. Finanční podpora činí maximálně 662.541,44 Kč.

• TJ Sokol Bozkov děkuje Libereckému kraji za podporu v oblasti tělovýchovy a sportu při realizaci projektu „Pravidelná celoroční činnost dětí a mládeže realizovaná v TJ Sokol Bozkov“, dle smlouvy OLP/1641/2020. Finanční podpora činí maximálně 60.000 Kč.

• TJ Sokol Bozkov děkuje Libereckému kraji za podporu v oblasti tělovýchovy a sportu při realizaci projektu „Mimořádná podpora“, dle smlouvy OLP/3152/2020. Finanční podpora činí maximálně 25.500 Kč.

DOPIS Z LINCE

Líncec, 30. září 2020

Milý pane starosto !

Možná, že si na mne už nevzpomínáte. Do Bozkova už nejezdím. Můj věk a zdravotní stav mi to už nedovoluje. Ale mé děti, Jan i Dana zůstaly Bozkovu věrné a jezdí tam rády.

Proč Vás obtěžuji? Jde o knížku, kterou pod názvem "Osudy ing. Václava Sedláčka" vydalo pražské nakladatelství Primus, a má potíže s jejím prodejem, protože v Praze Sedláčka nikdo neznal a nezná. Napadlo mne, že by to v Bozkově s odbytem knížky mohlo být lepší, i když si nejsem tak docela jist. Za těch skromných 54 let, které mu byly osudem určeny, menil otec totiž jedenáctkrát své bydliště. A ne vždy to byly komfortní byty. Často jen celý rozměru 8 m, někdy i menší. Sotvaze se někde zabydlil, už se musel stěhovat jinde.

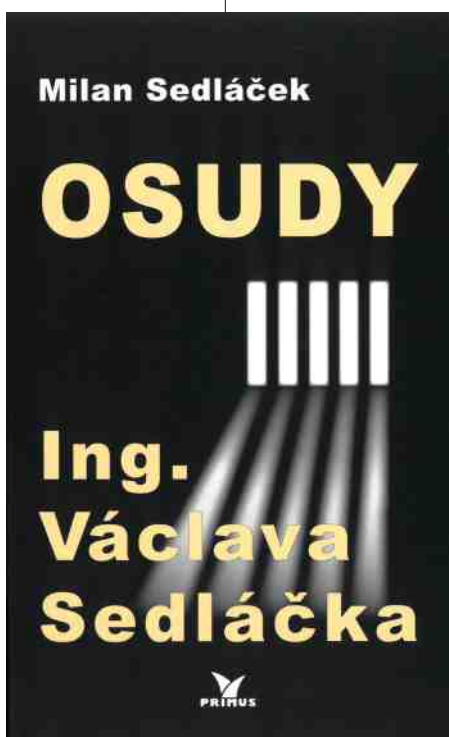
A o tomto muži jedná knížka, kterou Vám posílám k posouzení. Jsou to otcovy vzpomínky na vězení v Dražďanech, doplněné mým jakýmsi jeho životopisem. Otec se narodil pod Mosnou v Benešově u Semil. Bozkov se do jeho života dostal jen díky či vinou jeho rodičů, kteří se rozhodli prožít penzi v Bozkově ve vilce u Hřbitova. Otec za nimi samozřejmě pravidelně zajižděl, nejprve sám, později s námi dětmi, ale Bozkováci o něm moc nevěděli, protože se při každém svém pobytu snažil rodičům něco vylepsit, přistavět sunny, vcelin, dovézt, od Vošmendy na traktari placáky na cestičky k šupnám a napezát dostatek dřeva na zimu, takže se do obce dostal jen málokdy. A když potom po návratu z druhého, tentokrát komunistického vězení a po mozkové mrtvici přijel na měsíc k rodičům, protože věřil, že mu bozkovské povětrí bude svědčit, byl už v tak špatném stavu, že se lidem vyhýbal, protože se za svou nemohoucnost styděl.

Všechny tyto okolnosti, dvojití zatčení, dlouhé vazby i jeho předčasná smrt způsobily, že otec zemřel, aniž se vědělo, že s ním odešel nesmírně schopný konstruktér a jeden z největších evropských ne-li světových odborníků na vstrikovací čerpadla do dieselových motorů.

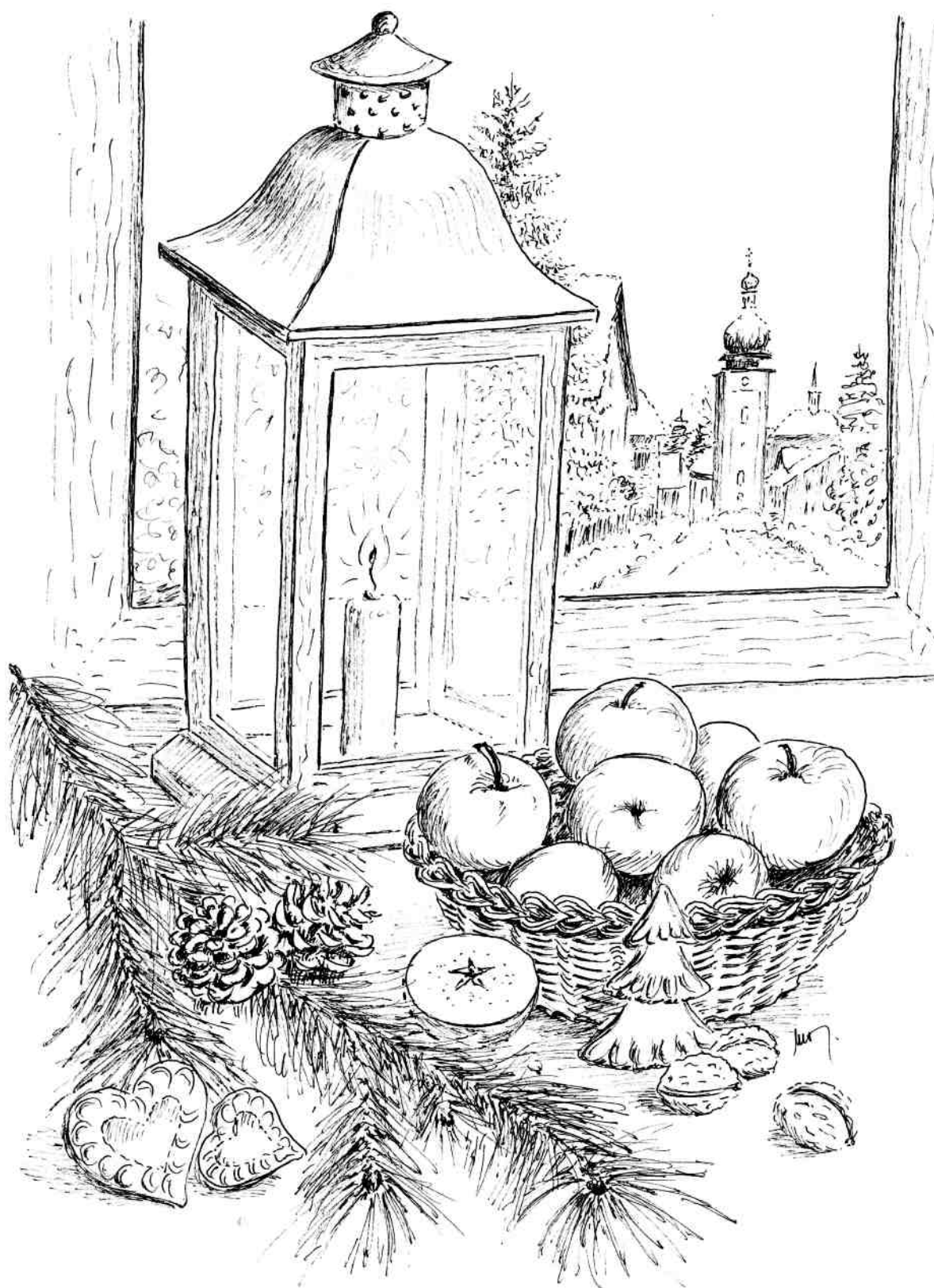
Věřím, že mi po přečtení knížky dáte vědět, co soudíte o možnosti jejího prodeje v Bozkově a okolí. Myslím, že její cena je 70 Kč. Už předem Vám děkuji a je mi jen líto, že Vám už nejsem schopen poděkovat osobně.

Váš

Milan Sedláček
Hřbitova

Publikaci můžete zakoupit na obecním úřadu za cenu 99 Kč.

BOZKOVÁČEK – občasník pro lidi a o lidech z naší obce. Vydává obec Bozkov. Tel.: 481 682 169, www.obecbozkov.cz.
Toto číslo vyšlo v prosinci 2020 a bylo dodáno do každé bozkovské domácnosti zdarma. Uzávěrka dalšího čísla je 6. 6. 2021.
Těšíme se na Vaše příspěvky, ve kterých můžete také vyjádřit svůj názor na dění v obci, nápady, kritiku, pochvaly...

Příspěvky, příp. připomínky, náměty apod. zasílejte na petra.jeriova@seznam.cz.

Sestavila Petra Balatková, k tisku připravil Vratislav Ouhrabka.

Foto: K. Čermák ml., S. Bachtík, J. Dolenský, V. Opočenský, P. Kačur, Š. Svobodová, S. Doubek, M. Schwarzová,
D. Bouchal, M. Farská, V. Ouhrabka, J. Hlava.

Kresby: L. Nesvadbová, děti MŠ, žáci ZŠ

Za podepsané příspěvky odpovídá autor.